

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 72, Mayıs 2013

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

GENÇLİK CÜRETİ VE KARARLI

Masafır arıç, karı alıng

YAŞASIN DEVİRİM

NURHAKLARDA YANAN ATEŞ SÖNMEYECEK!

THKO'nun kurucuları ve 71 Devrimci çıkışının önderleri Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga katledilişlerinin 42. yılında, hala yolumuzu aydınlatıyor. Devrimimizin ilk gerillaları bugün hala üniversitelerden tutun da, emekçilere Maraş'ın yoksul köylülerince sevgiyle anılıyor...

Sinan Cemgil; 1971 Askeri Faşist Darbesi ile birlikte; Ankara'yı terk eder ve Elbistan civarındaki Nurhak Dağı'na çıkarak burada yoldaşlarıyla birlikte THKO'nun gerilla kampını kurarlar. Bu kamp Sinan Cemgil'in komutasındadır. Sinan Cemgil ODTÜ' de öğrenim görmekteydi. Öğrenci iken devrimci mücadelede aldığı görevleri büyük bir mutlulukla gerçekleştiriyordu ve öğrenci hareketinin öncülerinden biriydi. Onun konuşmaları herkesi etkiliyordu.

Devrimci duruşu ve mücadelesi gurur vericiydi. 1969'da Vietnam Kasabı Commer'ın arabasını yaktıkları eylemde birlikte olan Taylan Özgür'ün İstanbul'da öldürülmesi üzerine, Ankara'da toplanan kalabalığa, aranıyor olmasına rağmen şöyle seslenmişti, "Bir devrimci kardeşimiz polis kurşunu ile kahpece öldürülmüştür. Devrimci şehitlerin matemini tutacak zamanımız yoktur. Devrimcilerin postunu ucuza satmayacağız" diyerek seslenmiştir. Sonrasında ise 1970 yılında doğan oğluna Taylan ismini vermiştir. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın yakalanmasından ve haklarında çıkan idamı engelleyebilmek için, THKO'lular Malatya Kürecikte bulunan Amerika Radar Üssünü basma eylemi planladı.

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan yapılacak eylemden önce keşif ekibi olarak harekete geçtiler. Ancak bir köy muhtarının Sinanları görmesi ve ihbar etmesi üzerine, Nurhaklarda askerler tarafından etrafları çevrildi. Sinan, Kadir ve Alparslan yoldaşlar bu kuşatmada çatışmaya girdiler ve 31 Mayıs 1971 yılında ölümsüzleştiler.

Olanlardan sonra cenazeleri almaya gelen Sinan Cemgil'in babası şöyle söyledi, "Ben varlıklı bir aileden geliyorum. Kendim öğretmenim. Ekonomik durumum oldukça iyidir. Oğlumu en iyi şekilde yetiştirdim, en iyi okullarda okuttum. Ülkenin en güzide üniversitesi olan Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde okuyordu. Hiç bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu sonuç olmasaydı yüksek mühendis çıkacak ve o da varlıklı bir hayat yaşayacaktı. Fakat o sizin iyiliğiniz için öldü. Bunu bilmelisiniz."

Alparslan Özdoğan 1966' da ODTÜ'de öğrenim görmeye başlamıştı ve gençlik hareketine katılmıştı. Ölümsüzle uğurladığında sadece 25 yaşındaydı.

Kadir Manga Erzurum Üniversitesi'nde öğrenim görüyordu ve FKF'nin başkanıydı. Hüseyin İnan'ın çağrısı üzerine Filistin'de gerilla eğitimi görmeye gitti. Döndüğünde yakalandı ve Diyarbakır zindanlarında 8 ay kaldı. Tahliye olunca THKO'nun dağ kadrosunda yer almıştı.

31 Mayıs 1971' de üç genç Nurhak Dağlarında savaşıyor ölümsüzleştiler. Bizler Sinanların mücadelesini yükseltmek için her gün yeniden devrim için yürüyor ve Sinanların kararlılığıyla devrimci duruşumuzu yüceltiyoruz.

ŞAN OLSUN DEVRİM YOLUNDA ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZE!

**SİNANLARIN
MEZARI BAŞINDAYIZ**

**31 MAYIS CUMA
YER: İSTANBUL
KARACA AHMET MEZARLIĞI
TOPLANMA:
ZEYNEP KAMİL KAPISI GİRİŞİ
SAAT: 11:30**

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle beraberiz. Mayıs ayı, “*İsyan, Ayaklanma, Devrim*” şiarına yakışır bir ay olduğunu bu yıl da bir kez daha kanıtladı.

İşçilerin, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta yaşanan olaylar bizlere yeni bir sürecin kapılarını araladı. Taksim yasağı sadece 1 Mayıs günü ile sınırlı kalmadı; işçilere emekçilere, ezilenlere Taksim Meydanı tümünden “*kapatıldı*”. Bizler bu yasakları yılarca tanımadık, bundan sonrada tanımayacağız. Ve bugünden çağrımızdır tüm işçilere, ezilenlere, gençlere 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız, Denizlerin bayrağını dalgalandıracacağız.

Bu sene birçok yerde Denizler her sene olduğu gibi çeşitli etkinlik ve mitinglerle anıldı. Daha önceki senelerde gözlemlenen, bu yılda gözlemlendi herkesin gözlerinde. Denizler ölmedi, Denizleri öldüremediler, öldüremeyecekler.. Onların yaktığı kıvılcım sönmeyecek... Denizler işçilere, emekçilere, gençlere, kısacası bizlere “*umut*” olmaya devam ediyor.

Şimdi onların bayrağı ellerimizde, yürekleri yüreklerimizde.
Şimdi Denizlerin açtığı yoldan yürüme zamanı!
Şimdi örgütlenip, devrim için savaşma zamanı!
Şimdi Deniz, Yusuf, Hüseyin olma zamanı!

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere.
Hoşça kalın...

BARIŞ SÜRECİ ÜZERİNE

Umut Güneş

Dünya üzerinde ulusal özgürlük mücadelesi yürüten halklardan biri de Tamillerdir. Geçtiğimiz günlerde İsveç’de, Tamillere dönük 2009 yılında yapılan katliamın anması gerçekleşti ve kardeş halk olarak gördükleri Kürt halkına da bir mesaj ilettiler. İsveç Tamil Forumu Başkanı Jefan Mohan şöyle söylüyor Kürt halkına: “Batılılara asla güvenmeyin. Kendi özgücünüze güvenin.” Bu belirleme çok acı deneyimlerin sonucunda ortaya çıkmış durumda. Hatırlayalım. 2009 Yılında Sri Lanka devleti emperyalistlerin de desteği ile, yaklaşık 6 ay süren bir operasyonla Tamil halkının özgürlük mücadelesini kanla bastırdı. Bu katliamda 40 bin kişinin öldürüldüğü, yüz bine yakın kişinin kaybolduğu ve 25 bin civarında çocuğun öksüz kaldığı söyleniyor. Bu rakamlar BM’nin insan hakları örgütlerinin hazırladığı raporlarda var. Ayrıca askerlerin saldırılar sırasında kadınlara dönük tecavüzlerini ve yakaladıkları gerillalara işkenceleri vs. söylemiyoruz bile. İşte bu sürecin sonunda Sri Lanka’da Tamiller için örgütlenme alanı neredeyse kalmazken, Tamiller yurt dışında örgütlenmelerini ve mücadelelerini sürdürüyorlar. Burada önemli olan şey şu; bu katliamın Tamillerle Sri Lanka devleti arasında süren barış görüşmeleri sırasında olması. Biz buradan nasıl bir sonuç çıkarmalıyız, şu an süren “barış süreciyle” bağını nasıl kurtarmalıyız.

Türkiye’nin Kürt halkına dönük gönlünden geçirdiği aslında Sri Lanka örneği bir çözümdür. Eğer faşizmin bunu yapmaya gücü yetseydi, hiç düşünmez yapardı. Zira çoluk çocuk demeden katlettiğini defalarca gördük. Roboski en yakın örneği. Fakat Birleşik devrimin gücü ve daha bir dizi koşullar faşist devleti böyle bir katliam yapamaya değil ama başka bir yola sokmuş durumda. Fakat bu seçenek

her zaman faşist devletin masa başında duruyor. Bunu akıldan çıkartmamak lazım.

İkincisi; Barış görüşmeleri sırasında hatta ateşkes yapılmış ve barış antlaşması da yapılmış olmasına karşın böyle bir katliam gerçekleşiyor. Demek ki barış görüşmeleri, antlaşmaları savaşın durduğu anlamına gelmiyor. Burjuvazi fırsatını bulduğu an yaptığı antlaşmayı yırtıp atabiliyor ve en vahşi biçimde saldırabiliyor. Üstelik bir güç biriktirmenin, dinlenmenin ardından ve emperyalistlerin yoğun desteği altında daha etkili saldırılar düzenleyebiliyor. Bununla birlikte çıkarılması gereken en önemli sonuç ise şudur; Jefan Mohan Batılılar demiş, ama daha doğrusu: Burjuva sınıfa asla güven olmaz. Güveneceğimiz tek güç kendi öz gücümüz ve ezilen, sömürülen halklarımızdır.

Öyleyse şimdi Barış görüşmelerinden sonra bizde barış havasının esip esmediğine bakalım. Sondan başlayarak hafızamıza göz atalım. Türkiye’nin 11 Eylül’ü olarak ifade edilen Reyhanlı’daki bombalı saldırı ve onlarca insanın ölümü, yüzlercesinin ise yaralanması... Sonrasında Reyhanlı’daki saldırıya karşı yapılan gösteriler ve devletin halka dönük saldırısı, bu devletin neyi istediğinin göstergesidir. Faşizm ruhlarını o kadar yok etmiş ki, yakınlarını, komşularını kaybetmiş insanların tepkisine rağmen vahşice saldırabiliyorlar. Ve bunlar barış isteyen, barışı korumak için ellerinden gelen çabayı sarf eden bir devletin marifetleri.

Aynı tabloyu üniversitelerde gerçekleşen eylemlerde de görmek mümkün. Ankara’da bütün üniversitelerden öğrenciler Dış İşleri Bakanlığına yürüyerek tepkilerini gösterdiler. İşte size bu topraklarda süren iç-savaşın bir tablosu. İşçiler devlet kurumlarını hedefliyor, gençlik de öyle. Sonuçta ha-

Tüm bunlara karşı biz devrimci gençler, Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinde örgütlenip sosyalizm mücadelesini büyütüyoruz. Kürt halkının özgürleşmesi; emekçilerin sömürüden kurtulması; gençliğin özgür bir geleceği yalnızca kapitalizmi temellerinden sarsacak bir devrimle mümkündür. Çünkü bugün demokrasi de devrim sorunudur. Devrimci gençliğimiz faşizme karşı birleşelim, örgütlenelim, savaşalım!

vada barış değil ama savaşın kokusu var.

Ya 1 Mayıs'a ne demeli? Tam bir kara mizah görüntüsüdür açılan köprüler. Çünkü barış isteyen, özgürlükler vaat eden bir devlet, sınıf düşmanlarıyla; yani işçilerle, emekçilerle, öğrencilerle aralarındaki köprüyü tamamen attı. Açılan köprülerin anlamı budur. Ama 1 Mayıs'ı bir bütün olarak yorumlayacak olsak, faşist devlet bir ayaklanma provası yapmıştır. Tam bir kale savunması gibi, kalesine çekilmiş düşmanı elde kılıç bekleyen askerler gibi... İşte bu devlet halkına barış vaat ediyor, özgürlükler vaat ediyor.

Ve daha öncesine gidelim. Üniversitelerde başlayan Hizbullah saldırıları ne anlama geliyor? Barış görüşmelerinde bulunan devlet hala direnç içinde olanları baskı altına almak, sindirmek için 5. kolunu harekete geçiriyor. Bir anda bir çok üniversitede Hizbullah saldırıları yaşandı. Bu dinci- faşistleri harekete geçiren yine faşist devlet idi. 5. kolun bir diğer gücü ise son dönemde sürekli öne çıkartılan İP- GB'li faşistler. Hepsi bir bütün olarak devrimin en dinamik gücü olan gençliği teslim almak için harekete geçirilmiş durumdadır. Biri dini diğeri ulusalcılığı kullanarak yoğun bir saldırıya başladılar. Ve bu saldırının hedefinde sadece gençliği sindirmek yok! Aynı zamanda gençliği gericileştirmek de var. İşte tüm bunlar "barış süreci" denilen dönemin son 1-2 ayında yaşandı. Barış sürecini kuşların, böceklerin özgürce uçacağı ve öteceği bir dönem olarak algılayan devlet de böyle algılanmasını istiyor-reformistler ve diğer ortalama sol şaşkına düşmüş durumda. 2 kelimelerinden biri çatışma ortamına girmemek, sağ duyu vs. olan ortalama sol gerçeklerin üzerini örtmeye çalışıyor. Oysa gerçekler yaşadıklarımız, niyetler değil. Ve yaşadıklarımız bize söylenenlerden

farklı bir şeyi ifade ediyor. Burjuvazi birleşik devrimimizi bastırmak, boğmak ve devrimci güçleri ezmek için, belki de saldırıların en çoğunu insanları beklentiye soktukları böylesi dönemlerde yapıyor. Bu saldırıların biçimi tarzı farklı olabilir. Hedefi farklı olabilir ama amacı aynı; birleşik devrimi boğmak ve içine girmiş olduğu krizden kurtulmak.

Barış Savaşı, Savaş İse Hazırlığı Gerektiriyor

Her dönemin kendi yasaları vardır. Belirleyici olan da niyetler, istekler değil bu yasalardır. Nasıl ki savaş dönemlerinde savaşın olmamasını istemek, savaşı bitirmiyorsa barış istemekle de barış olmuyor. Savaş döneminin yasaları nasıl ki olağan işleyişi bozar, düzensizliği egemen kılar ise; savaşı kazanmak için savaş araçlarına sahip olmayı, oluşturmayı gerektiriyor ise; barış görüşmelerinin sürdüğü bu dönemlerin de bizlere yüklediği görevler vardır.

Şimdi sonuçları ve gençliğimizin üzerine düşen görevleri toparlayalım!

1) Burjuvaziye asla güvenmemeli ve kendi öz gücümüze güvenerek hareket etmeliyiz.

2) Barış görüşmeleri sürerken ya-

ratılmak istenen ılımlı havaya gençliğimizin kapılmasına izin vermemeliyiz. Çünkü barış isteyen, savaş yaratan koşulları ortadan kaldırmak zorundadır. Ve bu bugün yalnızca bir dizi devrimle faşizmin yıkılması, Demokratik Halk İktidarının kurulmasıyla mümkündür.

3) Barış görüşmeleri sırasında da iki güçten biri diğerini daha da zayıflatmak, kendi elini güçlendirmek için mutlaka mücadeleyi sürdürür. Bizim örneğimizde olduğu gibi dinci- ulusalcı faşistleri harekete geçirerek, dinamik güçleri baskı altına almaya çalışır, sindirmeye çalışır.

4) Bugün burjuvazi dini ve ulusalcılığı kullanarak gençliği gericileştirmeye ve gençlikte devrimci olanı öldürmeye çalışmaktadır. Buna karşın devrimci gençliğimiz yoğun ve geniş bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetine yönelmelidir.

5) Her ne kadar faşist devlet barış görüşmeleriyle demokrasi getiriyorum demekle uğraşsa da aslında (1 Mayıs örneğinde olduğu gibi) bir toplumsal devrimden korkmakta ve onu bastırmak için önlemler almaktadır. Bizler ise devrimin zaferi için kitleleri devrimci eylemlere, isyanlara ve ayaklanmalara yönlendirmeliyiz. Tabi ki karşımızda faşizmin olduğunu bilerek ve kitleleri devrimci araçlara yönlendirerek. Çünkü savaş ciddi bir hazırlığı gerektiriyor.

6) Son olarak tüm bunlara karşı biz devrimci gençler, Marksizm- Leninizmin yol göstericiliğinde örgütlenip sosyalizm mücadelesini büyütmeliyiz. Kürt halkının özgürleşmesi; emekçilerin sömürden kurtulması; gençliğin özgür bir geleceği yalnızca kapitalizmi temellerinden sarsacak bir devrimle mümkündür. Çünkü bugün demokrasi de devrim sorunudur. Devrimci gençliğimiz faşizme karşı birleşelim, örgütlenelim, savaşalım!

ANTAKYA HALKI

KATLIAMCILARA KARŞI AYAKTA!

Reyhanlı'daki patlamanın ertesi günü binler yine Antakya sokaklarında. İnternet üzerinden yapılan çağrıya Antakya emekçileri cevap verdi "Artık Yeter, Savaşı da Siz İktidardakileri de İstemiyoruz!" diye ayaklandı.(çağrıyı internet üzerinden Halkevleri yapmıştı.)

12.05.2013 Pazar günü saat 16:00'da Armutlu'nun girişindeki semt pazarında toplandı.

Toplanan kitle "Reyhanlı Halkı Yalnız Değildir, Tayyip İstifa, Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarını attı. Kısa süre içerisinde yüzlerce olan kitle yürüyüşe geçildiğinde binlere ulaştı. Defalarca "Valiyi istifaya çağırın halk" çok tepkiliydi..

Eyleme bir çok demokratik kitle örgütü destek verdi. Cumhuriyet caddesinde yürüyüşe devam edildiğinde Valinin evinin önüne gelindiğinde

durmadan "valiyi istifaya çağırıldı." Ve bununla birlikte yüründükçe kitle sayısı artmaya devam etti.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak eyleme destek verdik. Eylemde kitle ile beraber sloganlarımızı attık "Faşizme Karşı Silah Başına, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Katil Devlet Hesap Verecek, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı.

2 yıldır sürekli olarak devletin kolluk güçleri yürüyüşleri engellemeye çalışıyor, ama son yapılan eylemde devlet hiçbir engellemede bulunamadı, binlerce insan karşısında çaresiz kalan çevik kuvvet gıkını bile çıkaramadı. Çevre illerden de Hatay'a çevik kuvvet gönderilmesine rağmen, örgütlü bir halk karşısında hiçbir şey yapamadı.

Daha sonra kitle saray caddesine geldi ve burada "el-nusra" denen çetelerin şehrimizden defolup gitmesine,

Vali ve AKP hükümetinin savaş çığırkanlığına dair konuşmalar yapıldı. Hükümetin olanların sorumlusu olduğu ifade edildi.

Yapılan konuşmalarda Reyhanlı halkının yanında olunduğunu, acılarının paylaşıldığı söylendi. Bu konuşmalardan sonra kitle tekrar yürüyüşe geçti. Yunus Emre parkının önünden geçip Armutlu'ya giderken bizler de Deniz bayraklarımızı açıp yürüyüşe devam ettik ama kimileri bayraklarımızı kapatırmaya çalıştı, buna rağmen gençlik bizimle beraber bayraklarımızı alarak yürüyüşte dalgalandırdı.

Armutlu girişinde tekrar konuşmalar yapıldıktan sonra herkes dağıldı. Biz de yeni tanıştığımız işçi dostlarımızla Ayışığı Sanat Merkezine geçip gündemi değerlendirdik.

Antakya/ Mücadele Birliği

LMK

**Leninist
Mizah
Kollektifi**

Bumerang...

Ve.. Yeni Evre..

ANKARA'DA ÖĞRENCİLER REYHANLI İÇİN AYAKTA!

15 Mayıs'ta Ankara'nın birçok üniversitesinde olduğu gibi ODTÜ'de de öğrenciler Reyhanlı'daki patlama nedeniyle eylemdeydiler.

Bir gün önce (14 Mayıs) ODTÜ'lü öğrenciler hazırlıktan Fizik bölümüne yürümüş ve orada bir basın açıklaması yapmışlardı. Öğrenciler

Bir gün sonrasında saat 12:30'a kadar Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun istifasını gidip kendilerinin alacaklarını söylemişlerdi. Ancak durumda herhangi bir değişiklik olmayınca DÖB'lü öğrencilerin de aralarında olduğu ODTÜ'lü öğrenciler, Dışişleri Bakanlığına gitmek üzere hazırlık binasından A1 kapısına bir yürüyüş başlattılar. Okuldaki birçok fakülte, kütüphane ve yemekhane dolaşarak öğrenciler herkesi devletten Reyhanlı'nın hesabını sormak için Dışişleri Bakanlığına çağırdılar.

A1 kapısına gelindiğinde ise öğrenciler TOMA'larla ve polis barikatıyla karşılaştılar. O sırada ODTÜ kampüsünün yanındaki Hacettepe Üniversitesi'nden de öğrencilerin Eskişehir yolunu kapatarak yürüyüşe geçtikleri haberi geldi ancak polis Eskişehir yolunda da barikat kurup Hacettepe'li öğrencilerin A1'den geçmelerine izin vermedi. Yaklaşık yarım saat boyunca bir yandan Hacettepe'li öğrenciler barikatın açılması için polislerle görüşürken diğer yandan da ODTÜ'lüler arkadaşları gele-

ne kadar oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi boyunca sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek", "Davutoğlu İstifa", "Reyhanlı'nın Hesabı Sorulacak", "Gençlik Yürüyor Hesap Soruyor" sloganları atıldı. Görüşmelerin sonuç vermemesi üzerine Hacettepe'li ve ODTÜ'lü öğrenciler barikatları aşmaya çalıştılar ve ardından polis her iki tarafa da saldırmaya başladı. Hacettepe'den öğrenciler bir süre sonra okulun A7 kapısından geçerek ODTÜ'lü öğrencilerin yanına geldiler ve polisin saldırısına birlikte karşılık verdiler. Saatlerce süren çatışma sonrasında birçok öğrenci ciddi bir şekilde yaralandı ve gelen ambulanslarla hastaneye kaldırıldılar.

Polis, bir yandan yüzlerce gaz bombasını ard arda öğrencilere hedef gözeterek atmış ve birçok kez TOMA'larla okulun içine girmeye çalışmıştır. Ancak öğrencilerin kararlı tutumları sayesinde bunu göze alamamışlardır. Aynı sıralarda Dışişleri Bakanlığına ulaşan ve orada gözaltına alınan öğrencileri de eylem sonunda serbest bırakmışlardır.

Öğrenciler saat 17:00'de eylemlerine son verdiler ve pankartlarıyla birlikte yemekhanenin önüne geldiler. Yemekhanenin önünde basın açıklaması yaptıktan sonra eylemlerinin burada bitmediğini, katliamların hesabının sorulana kadar da mücadelelerinin devam edeceğini söylediler.

Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler

ÖĞRENCİLER DÖRT BİR KOLDAN BAŞBAKANLIĞA YÜRÜDÜ

İstanbul'daki tüm üniversitelerden bir araya gelen öğrenciler, Reyhanlı Katliamı'nı protesto etmek için Dolmabahçe'de bulunan Başbakanlık Ofisi'ne yürüdü. DÖB'lü öğrencilerin de aralarında olduğu kitle, ilk yürüyüşe saat 15.00'te İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'nden başladı.

Üniversite içinden Reyhanlı Katliamının Sorumlusu AKP'den Hesap Soruyoruz" pankartı ile yürüyüş başladı. Eminönü'ye kadar tramvay yolunu kapatarak yürüyen yüzlerce öğrenci "Reyhanlı'nın Hesabı Sorulacak", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "AKP Besliyor ÖSO Vuruyor" sloganları atarak yürüyüşüne Eminönü, Galata Köprüsü, Karaköy, Tophane üzerinden yolu kapatarak devam etti.

Yürüyüşleri sırasında Mimar Sinan Üniversitesi'nin önünde bekleyen öğrenciler de kitleye katıldı. Marmara Üniversitesi öğrencileri ise Kadıköy İskele'ye yürüdü ve vapurla Kabataş'a geçerek aynı kitleye katıldı. Her katılımla birlikte kitle büyüdü. İTÜ Gümüşsuyu Kampüsünden yürüyüşü başlayan öğrenciler ile Beyazıt'tan yürüyüşe başlayan öğrenciler Dolmabahçe'de birleştiler.

Dolmabahçe'ye gelene kadar hiçbir polisle karşılaşmayan öğrenciler, Dolmabahçe'de TOMA ve çevik kuvvet ba-

rikatı ile karşılaştılar. Polis barikatına doğru yürüyerek, polisin anons yapmasını veya "pazarlık" yapılmasını beklemeden polisler soda şişeleri ve taş atan öğrencilere de polis tazyikli su ve biber gazı ile karşılık verdi. Öğrenciler Kabataş yönüne doğru geri çekildiler. Bu sırada çevredeki insanlar da biber gazından etkilenerek, polisin sert saldırısına tepki gösterdiler.

Öğrencilerin bir kısmı Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı Kampüsü'ne girerek kapıları kapattılar; polis ise kampüsün içine gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Taşlarla cevap veren öğrenciler kampüsün girişine bir de "Reyhanlı'nın Sorumlusu AKP'den Gençlik Hesap Soracak" pankartı astılar. Yüzlerce öğrenci de ara sokaklarda çatışmaya devam ederken, polis hedef gözeterek plastik mermilerle ateş etmeye başladı.

Saat 18.00'de Mimar Sinan Üniversitesi'nin önünde basın açıklaması yapan öğrenciler, Reyhanlı Katliamı'nın sorumlusunun AKP hükümeti olduğunu, devlet yanlısı medyanın Reyhanlı'da yaşananları doğru yansıtmadığını ve yaşanan polis saldırısını protesto ettiklerini belirttiler. Eylem sloganlarla sona erdi.

İstanbul/DÖB'lü Öğrenciler

ASGARI ÜCRET

Öncelikle merhabalar. 7 senedir otelde çalışan bir emekçiyim. Her yerde olduğu gibi otellerde de başlıca sorun taşeron sistemidir. Her ne kadar kimilerine göre “özel istihdam büroları” emeğin birden fazla kişi tarafından sömürülüp bal ile tatlandırılarak önümüze sunulmuş hali ise de, kısacası bir alıntıyla cevap vereyim “*salatalığa, ‘hıyar’ dersiniz adı değişir ama tadı değişmez.*”

8 ay önce yaşadığım bir durumu paylaşma gereği duyuyorum. Her zaman ki gibi akşam molasında iken yiyecek ve içecek direktörü Mr. Nizam yanıma oturdu, bu sohbet arasında benim yöneticiliğimi nasıl buluyorsun diye bir soru yöneltti ve ben de dürüstçe berbat bulduğumu belirtince şaşırıldı. Beklemediği bir cevap olsa ki şaşkınca neden diye soru yöneltti ve ben de otel içindeki çalışanlara karşı farklı farklı tutum içerisinde olduğunu, bunun doğru bir davranış olmadığını belirttim. Beni daha detaylı konuşmak için ofisine davet etti, beraber ofisine geçtik ve bana geçmiş aylardan bir Logbook çıkardı. Ve bana şöyle söyledi “*Şimdi sen diylim ki burada iş adamısın*”, evet dedim, Logbook’u göstererek Agora Restaurant’ın 1 aylık yapılması beklenen 585.000 tl lik hedefi olduğunu ve bizim 483.000 küsur yaptığımızı söyledi. Bana “*sen iş adamı olarak bu durum karşısında ne düşünürdün*” diye sordu. Ben de bir iş adamı olarak bir şeylerin yolunda gitmediğini ama 483.000 tl’nin bana 1 ay yeteceğini, akşam yapacağım planlara bakacağımı belirttim. Ardından da ben ona “*sen burada ekstra (taşeron) olduğunu varsayalım*” dedim. Mr. Nizam tamam dedi. “*800 tl maaş alıyorsun, bunun 400 tl si kira, 100 tl’si yol, 100 tl’si elektrik, su vs. Kalan 200 tl ile evde iki çocuk birde eşin var nasıl geçinirsin*” diye sordum. O da bu soru karşısında çok şaşırıldı, belli ki hiç bugüne kadar böyle konulara çalışmamış ve bana “gerçekten çok zor hatta imkansız bir şey ama bu benim problemim değil” de-

di. Ben de karşılık olarak peki senin problemin değil, otelde hedefler beklentilerin altında kalıyor ve bir şeylerden kısılması gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama geçen gün 3 saat çalışınlar çıkınsınlar dediniz. Peki siz böyle kıstığımızı düşünüyorsunuz, ay sonu senin aldığın maaş aynı, benim aldığım maaş aynı ve burada 4-5 yıldır çalışan ekstra garsonların maaşları aynı mı? Tabi ki değil ve siz burada bütün otelin yükünü 5 yıl taşeron olarak çalışmış birisi olarak bunların üzerine yıkmaya alışmışsınız. Şimdi soruyorum bu problemde sizin de payınız var mı? Yok mu? Çaresiz bir şekilde evet diyerek durumu kabullendi ve ben karşılık olarak hayır senin problemin değil dünyanın problemi dedim ve görüşmemiz sona erdi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’in asgari ücret ile ilgili “*Asgari ücretle geçinilmez diye bir şey yok. Geçinirsiniz. Ona mahkumsanız 800 TL de büyük bir paradır.*” gibi demagojik açıklamasını duyduğumda 8 ay önceki yaşadığım durum aklıma geldi ve sizlerle paylaşmak istedim, emekçilerin bu açıklamaları önemseyemediğim yanılsamasına varmaları beni üzer, bu vesile ile cevap hakkı doğmuş olsun geçmişten günümüze neler değişmiş bir göz atalım.

Marie Antoinette devrim zamanından hemen önce Fransa kraliçesiydi

Marie Antoinette sarayda bir eli yağda bir eli balda, ayakları marmelatta otururken, dışarıda zavallı halk açlıktan isyan ediyordu, tabii Marie Antoinette’in ne halkın isyanından haberi vardı, ne de açlığın nasıl bir şey olduğundan... Bir gün ona gelip dediler ki: “Efendim halk ekmek bulamıyormuş; açmış, isyan ediyorlar.”

Marie Antoinette isterik kahağalar eşliğinde, haberi getiren danışmanı Janjak’a döndü: “*Benim de ekmek bulamadığım günler oluyor Janjak rica ederim, fazla nazlanmaya gerek yok; ekmek bulamıyorsa pasta yesinler..*”

O günden sonra Fransız halkı pasta

mı yedi ekmek mi bilinmez ama bu söz tarihe geçmiştir.

Fransız kraliçesinin bu tarihe mal olmuş sözünün ardından yüzyıllar sonra Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı ve bakanları da vergilerden ve zamlardan bunalan ve mızımızlanan halkına tarihe geçecek sözler söylediler; Maliye bakanı akaryakıt zammı sonrası, “bisiklete binin”, Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binali Yıldırım, “yat sahibi olmanın lüks değil ihtiyaç olduğunu”, Enerji bakanı Taner Yıldız doğal gaz zammı sonrası, “içkiyi içen doğal gazı yakan ödesin” (demagojiye dikkat doğal gazı ve içki), Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik “800 tl büyük para mecbursan geçinirsin” ve sözlerine peynirin kilosunun fiyatının belli olduğunu, ekmeğin fiyatının belli olduğunu söyleyen Çelik için geçmişten edindiğim tecrübe ile kendimi çalışma ve sosyal güvenlik bakanının yerine koydum, sabah kalktım, elimi yüzümü yıkadım, tıraş oldum kapımın önünde bekleyen korumalarım günaydın dedim, cebime baktım, ak bilim yok aslında, gerek de yok. Arabamın kapısını açan şoförümü selamladım ve yola koyulduk, mekan belli TBMM. Sabah kahvaltısı, çay, peynir, ekmek derken koskoca bakanım, çaya para mı vereceğim, 76 milyonun vekaletini üstlenmişim. Neyse öğlen oldu. TBMM lokantasına gittik, başlangıç olarak Brokoli çorbası (50 Krş), daha sonra Spagetti Polonez (1 TL), içecek olarak (1 TL) tatlı olarak da ekmek kadayıfı (1 TL) yedik, cebimde de bozuk yoktu, daha sonra veririm dedim. Garsonlar anlayışla karşıladılar, “ne demek efendim” dediler ve özel istihdam büroları ile ilgili olarak, daha farklı çalışma yapmak için ofisime geçtim. İş adamları ile biraz dertleştik. Çay sohbet derken akşam olmuş, akşam yemeği için kadim dostlarımla birlikte idik. Çok sağ olsunlar elimi cebime bile arttırmadılar. Ne de olsa iş adamları daha sonra önceden planlanmış olan TV programın katıl-

mak için yola çıktım. Ve 800 TL'nin ne kadar büyük bir para olduğunu herkesin geçebileceğini bu para ile geçinilemeyecek diye bir şeyin olmadığını, ekmeğin fiyatı belli, peynirin de fiyatı belli sonuçta. Buyurun hep birlikte bakalım bu fiyatlara.

Görüldüğü gibi burjuvazinin emekçilere, yoksullara reva gördüğü yaşam bu. Bugün milletvekilleri 1 gün mecliste iş başı yapsalar emekli olurlarken, işçi ve emekçiler emekliliği yalnızca yıllarca çalışmanın sonunda, o da hayatta kalırlarsa görebiliyorlar. 800 tl maaş

alan insanlara geçinebileceğini söyleyen burjuvazinin bakanları, kendileri 1 tl gibi komik rakamların olduğu yerlerde yemekler yiyebiliyor. Ve aldıkları maaş bir işçinin bir yılda aldığından bile fazla. Kapitalist düzen budur ve bundan başkası da kapitalizmde mümkün değildir. Oysa emekçilerin, gençliğin daha özgür ve yoksulluk, açlık çekmeden yaşayabileceği bir dünya da var.

SOSYALİZM!

Sosyalizmde insanlar ürettiklerine sahiptir, Sosyalizmde iktidarda olan işçiler ve yoksullardır. Temel aldığı şey insanların daha mutlu yaşamasıdır. Ama bu yaşam bize altın tepsi içinde sunulmayacak. Bunun için bizlerin örgütlenmesi ve kapitalizme karşı mücadele etmesi gerekiyor. Özellikle de Biz genç emekçilerin, işçilerin katılımı önemli ve belirleyicidir. Burjuvazi en çok genç işçileri sömürerek kazanıyor, onların iktidarını yıkan da yine genç işçilerin, emekçilerin verdiği mücadele olacak.

GEB'li İşçiler

T.B.M.M.

Meclis Lokantası Yemek Fiyat Listesi *(bugünkü fiyatlar...)*

Etlü Türlü Fırın 1 TL	Yoğurtlu Semiz Otu 1 TL
Çentik Kebap 3 TL	Kabak Bayıldı 1 TL
Güveçte Köfte (patatesli) 3 TL	Patlıcan- Biber Tava 1 TL
Fırın Kebap (garnitürlü) 3 TL	Kısır 1 TL
Kuzu Tandır (pilavlı) 4 TL	Peynir Tabağı 1 TL
Soslu Dil Balığı 4 TL	Ekmek Kadayıfı 1 TL
Piliç But Fırın 3 TL	Bademli Keşkül 1 TL
Hindi Dolma 2 TL	Cevizli Halka Tatlısı 1 TL
Spagetti Bolonez 1 TL	Armut Komposto 50 KRŞ
Pilav 50 KRŞ	Nar Suyu 1 TL
Mevsim Salatası 50 KRŞ	Üzüm Suyu 1 TL
Karışık Turşu 50 KRŞ	Şalgam Suyu 1 TL
Cacık 50 KRŞ	Köylü Biftek 4 TL (Bifteği 4 lira. Aslında Köylü bedava)
Havuç Çorbası 50 KRŞ	Tavuklu Brokoli 1 TL
Brokoli Çorbası 50 KRŞ	Hanımağa Sarması 1 TL

Öğrenciler ve Genç İşçiler, Grevi Büyütelim!

15 Mayıs günü THY işçileri, toplu iş sözleşmesi anlaşmazlıkla sonuçlanınca "BU İŞ YERİNDE GREV VAR" pankartını iş yerlerine asarak grevlerini başlattılar. Grev haklarının ellerinden alınması, 305 işçinin işten atılması ile birlikte gelinen bu süreçte işçilerin grev sürecinde her zamankinden daha fazla desteğe ve bizlerin gücüne ihtiyacı var. Genç emekçiler, devrimci öğrenciler işçilerin yanında olup mücadelelerini zafere taşıma zamanı. THY işçilerinin eylem yaptığı her yerde mücadele birliğini büyütmeye zamanı. Grevi sahiplenelim, mücadeleyi büyütelim!

GEB/ Genç Emekçiler Birliği
DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

KAVGA GÜNÜ 1 MAYIS

1 Mayıs, Kızıl Meydan Taksim’de kavga ile geçti. İşçi sınıfı ve burjuvazi arasında süren sınıf savaşımının en önemli arenalarından biri olan Taksim’deki mücadele, işçi sınıfının gücünü gösterdi. Burjuvazinin 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasını önlemek için aldığı tüm tedbirler, tüm şehrin kara ve deniz ulaşımını kesmek, Unkapanı Köprüsünü kesmek ve Galata Köprüsünü kaldırmak gibi önlemlerine rağmen Taksim’e çıkan hemen tüm cadde ve sokaklar işçi ve emekçiler tarafından savaş alanına çevrildi.

Şişli’de ise DİSK önünde toplanan emekçiler ve devrimciler “Yaşasın 1 Mayıs” pankartı açarak 08.30’dan itibaren yürüyüş kortejlerini oluşturdu. Mücadele Birliği Platformu da “Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan” pankartı ve bayrakları ile kortejde yerini aldı.

“Yaşasın 1 Mayıs”, “Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak” sloganlarıyla kortejlerini oluşturan işçiler, marşlar eşliğinde yürüyüşe hazırlandılar. Halaskargazi Caddesi’ne inmek isteyen işçi ve emekçilerin önünü polis barikadı kesti. Konfederasyonlar yönetimi ile emniyet müdürlüğü arasında yapılan görüşmelerde ancak 10-15 kişinin geçişine izin verilebileceği söylendi. Emekçiler bunu kabul etmeyince saat 09.25 civarında işçi ve emekçilere cadde üzerinde ilk saldırı gerçekleşti.

Şişli’nin her bir sokağı savaş alanına dönerken, barikatlar Hak-İş için açıldı. Şişli’de DİSK’e Beşiktaş’ta KESK’e saldıran sermaye, yandaş kon-

federasyonuna Taksim Meydanı’nı açtı, yaklaşık 100 kişi anıta çelenk koyarak halaylar çekti. Öğle saatlerinde Taksim Meydanı’na ulaşmayı başaran İHD’liler bir açıklama yaptılar. Ümit Efe ve Gülizar Tuncer’in de aralarında olduğu avukatlar saldırıları protesto ederek anıta karanfil bırakmadan ayrıldılar.

Saatler 12.00’yi geçerken DİSK Genel Başkanı Kani Beko, eylemi sona erdirdiklerini duyurdu. Bu çağrının ardından işçiler ve devrimciler, Taksim’e yürümek için Bomonti, Feriköy, Dolapdere ve Tarlabası’na ulaştı. Çatışmalar ve saldırılar da bu güzergah üzerinde sokak sokak yayıldı. Ara sokaklarda toma ve panzerlerin saldırılarına karşı koyan eylemciler kaldırım taşlarını sökerek sapanlarla, taşlarla, molotoflarla polisi geri püskürttüler. Pek çok yerde panzerler ve tomalar darbelendi, devrilme tehlikeleri yaşadı. Polisin attığı biber gazları eldivenlerle yakalanarak su dolu kovalarda söndürüldü ya da polise geri fırlatıldı.

Şişli’den Tarlabası’na uzanan çatışma hattının hemen her sokağında bulunan Leninistler, 5’er 10’arlı gruplarla gerilla tarzı çatıştılar. Hedefi sürekli Taksim’e çevirmeye çalışan Leninistler, Feriköy-Bomonti civarında saatlerce çatıştı. Gün sona ererken, Avrupa yakasının hemen tüm caddelerinde çatışan işçi ve emekçilerin içinde Taksim Meydanı’na ve Anıta ulaşamamış olmak bir sızı olarak kalmıştı.

Antep

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, Antep’te de coşkulu bir şekilde kutlandı. Sendikalar demokratik kitle örgütleri ve partiler farklı farklı yerlerde toplanarak miting alanına yürüyüş gerçekleştirdiler.

Mücadele Birliği Platformu da saat 10.00’den itibaren Balıklı Parkı’nda “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Dünya Emegin Olacak” ve “Ayışığı Sanat Merkezi” pankartlarını açarak toplanmaya başladı.

Kortejler yürüyüş sonunda İstasyon Meydanı’na gelerek arama noktalarından geçti. Meydan’da toplanan binlerce kişi coşkulu bir şekilde kutlamalarda yerini aldı. Miting saygı duruşu ve sendika yöneticileri tarafından günün anlam ve önemine dair yapılan konuşmalarla başladı. Taksim’de sokakları zapteden emekçilere selam gönderilerek hep birlikte “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” sloganı atıldı.

Miting bütün coşkusıyla sürerken her zaman devrimcilere saldırmayı kendine görev bilen, ajan ve provakator örgütler olan TGB ve İP çeteleri yine sahneye çıktı. Kortejleri ve bayrakları alanın tam ters yönünde olmasına rağmen devrimcilerin yan tarafına kadar gelip ses aracından devrimcilerin üzerine Türk bayrağı sallandırarak provokasyon yaratmaya çalıştılar. Devrimci gençlerin duruma tepki göstermesinin ardından arkada hazır bulunan bu karşıdevrimci çeteler devrimcilere saldırdı. Yaşanan kısa süreli arbedenin ardından İP ve TGB çeteleri alanda tecrit oldu ve alanı terk etmek zorunda kaldılar. Alanı terk ederken bu sefer de BDP’lilere pet şişelerle saldırdılar. Yurtsever gençlerin de karşılık vermesinin ardından çeteler alanı terk ettiler.

Adana, Antakya ve İzmir’de de Mücadele Birliği Platformu, Ankara’da da Devrimci Öğrenci Birliği 1 Mayıs’ta “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak” ve Taksim’i selamlayan sloganlarla alanlardaydı.

ANTEP'TEKİ PROVOKASYONA YÖNELİK ZORUNLU AÇIKLAMAMIZDIR

Bu sene Antep işçileri ve emekçileri 1 Mayıs'ı büyük bir coşku ile karşıladı. Son yılların en kitlesel 1 Mayıs'ı kutlanmış oldu. Fakat böylesi kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs, bazı kesimler tarafından hazmedilemedi ve bayrak krizi yaratılarak 1 Mayıs'a gölge düşürülmek istendi.

Bir olayı değerlendirirken, o olayı başlangıcıyla, gelişmeleriyle değerlendirmeden son anıyla değerlendirmek diyalektikten yoksun bir düşünce biçimidir. Olayları, “devrimciler bayrağa saldırdı” şeklindeki ortaya koyuş, kendi tabanını yanında tutmaya yönelik çabadan başka bir şey değildir... İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü sanki bir ulusal bayrammış gibi karşılayan CHP'nin geçişi sırasında hiç bir olay yaşanmıyor, CHP a-lana girdiğinde hiç bir olay yaşanmıyor. Hatta Mücadele Birliği kortejinin coşkusu karşısında etkilenip, ellerinde Türk bayraklarıyla yanımıza gelenler, kortejimize katılmak isteyenleri sadece “Denizlerin bayrağıyla yürüyoruz, korteje katılmak isterseniz size bayrak verebiliriz” diyerek yine kortejimize davet ediyoruz, kimileri katılıyor kimileri katılmıyor, ama yine de olay yaşanmıyor. Peki neden alanda Türk bayrağı nedeniyle olay yaşanıyor? Nedenini tek bir kelimeyle de açıklayabiliriz: Provokasyon. Evet olay tam bir provokasyondur. Antep'te mitingde olanlar iyi bilirler. Sendikalar tarafından partilerin, sendikaların alanda konumlanması tamamen bu provokasyonu engellemeye yönelik olmuştur. İP, TGB, CHP sahnenin sağ tarafında bunların yan tarafına DİSK, TÜMTİS, KESK ve sahnenin sol tarafına doğru BDP ve sosyalist partiler, en sonda da ses aracının yanı başında Mücadele Birliği Platformu. Tam da öyle oldu, her sene İstiklal Marşı ile yaratmaya çalıştıkları provokasyon girişimini bu yıl da bayrakla yapmak istediler. Sahnenin sağ tarafında bulunan CHP ve TGB'li bir grup, hiç kim-senin beklemediği bir anda sahnenin sol tarafında bulunan ses aracının üzerine çıkarak dev bir Türk bayrağı açıyorlar. Sadece açmakla da kalmıyorlar, bayrağı adeta bir kamçı gibi kullanıyorlar, gözleri dönmüş bir şekilde aşağıda bulunan gruplara yönelik hakaretler ve kadın yoldaşlarımıza yönelik ağza alınmayacak küfürlerle saldırıda bulunuyorlar. Ama nasıl bir rast-

lantıysa, olayı çeken hiç bir videoda bayrağın çekilmesinden önceki bu görüntüler gösterilmiyor. Olay esnasında da montajla koyulduğunu düşündüğümüz ve atılmayan bazı sloganlar da aşağıdan atılmış gibi gösterilmiş. Bayrağa değil, ama bayrağı tutan, sallayanların, sloganlarla kitleyi kışkırtanların bu saldırgan tavırları karşısında da devrimci gençler daha fazla tahammül edemediler. Ve pet şişelerle provokatörlere saldırmaya başladılar. O anda yukarıda bayrağı açanların da yalnız olmadıkları görülüyor. 10'u aşkın özellikle seçilmiş TGB'li grup, bu sefer aşağıdan saldırmaya başlıyor. Bu saldırı karşısında da devrimciler kendilerini savunmak zorunda kalıyorlar ve bir süre arbede yaşıyorlar...

Herkese şimdi buradan soruyoruz: O dev Türk bayrağının ses aracının üzerine çıkılarak açılmasının anlamı neydi? Bayrağı açanlardan birinin şaşkınlıkla önce faşistlerin meşhur kurt işaretini yapması ve sonrasında yanlış işaret yaptığını anlayarak (hangi provokasyonda olduğunu şaşır-mış olsa gerek) zafer işareti yapması neyi ifade ediyor? İnternetteki olayın gösterildiği videolardaki atıldığı görülen sloganların montajla bu videolara yüklenmesi neyi ifade ediyor?(videoların, aşağıdaki öfke-li kitlenin uzun süre “Biji Serok Apo” ve “PKK Halktır Halk Burada” sloganlarını öfkeyle değil de rutin bir şekilde attığını göstermesi bile bunun bu sloganların montajla yerleştirildiğini ispatlamaya yeter)...

Bu yüzden devrimci gençler, 1 Mayıs mitinginde de bayrağın bu şekilde açılmasını kendilerine yönelik, emekçilerin devrimci mücadelesine yönelik bir saldırı olarak algıladılar. Bu çok doğal bir durumdur. Ama doğal olmayan ise 1 Mayıs'ın anlamını dahi bilmeyen bazı sendikacıların devrimcilere tavır almasıdır. Olayların kimler tarafından çıkarıldığı ortada. Tavır alınması gereken devrimciler değil emekçi halklarımızı kandırmaktan başka bir şey yapmayan sermaye partisi CHP'dir, TGB'dir, İP'dir.

İşçi Ve Emekçi Halklarımız;

Sizler Mücadele Birliği'ni çok iyi tanıyor-sunuz. Biz Denizlerin yoldaşınız. Biz Denizlerin geleneğinin devamcılarıyız. Denizlerin devrimci düşüncelerini her türlü bedeli göze alarak savunuyoruz. Biz E-meğin Birliği geleneğinin devamıyız.

Antep emekçi halkı Emeğin Birliği'ni çok iyi tanır. Antep'in emekçileri Emeğin Birliği'nin devrimci bakış açısından şüphe duymaz. Emeğin Birliği nasıl ki hafızalarımızdan silinmeyen Antep'te 80 öncesindeki yine aynı meydandaki, İstasyon Meydanı'ndaki bir mitingde CHP'lilerin sopalı saldırısına maruz kaldıysa devrimciler de 30 yılı aşkın bir zaman sonra yine aynı saldırı ile karşı karşıya kaldılar. CHP o zaman da sermaye partisiydi şimdi de sermaye partisi...

Buradan ilan ediyoruz; CHP, AKP, MHP, TGB ve İP tekeli sermayenin, kapitalizmin can simitleridirler. Onlar devlet politikasını hayata geçiren, rollerini oynayan partiler, örgütlerdir. Bizim temel sorunumuz bu partilerin temsil ettiği tekellerdir. Yine bizim sorunumuz hükümetle değil sermaye iktidarıyla...

İşçiler Emekçiler, Kadınlar, Gençler Çağrımız Sizedir;

Devrimi Büyütmek İçin Devrimcileri Sahiplenelim

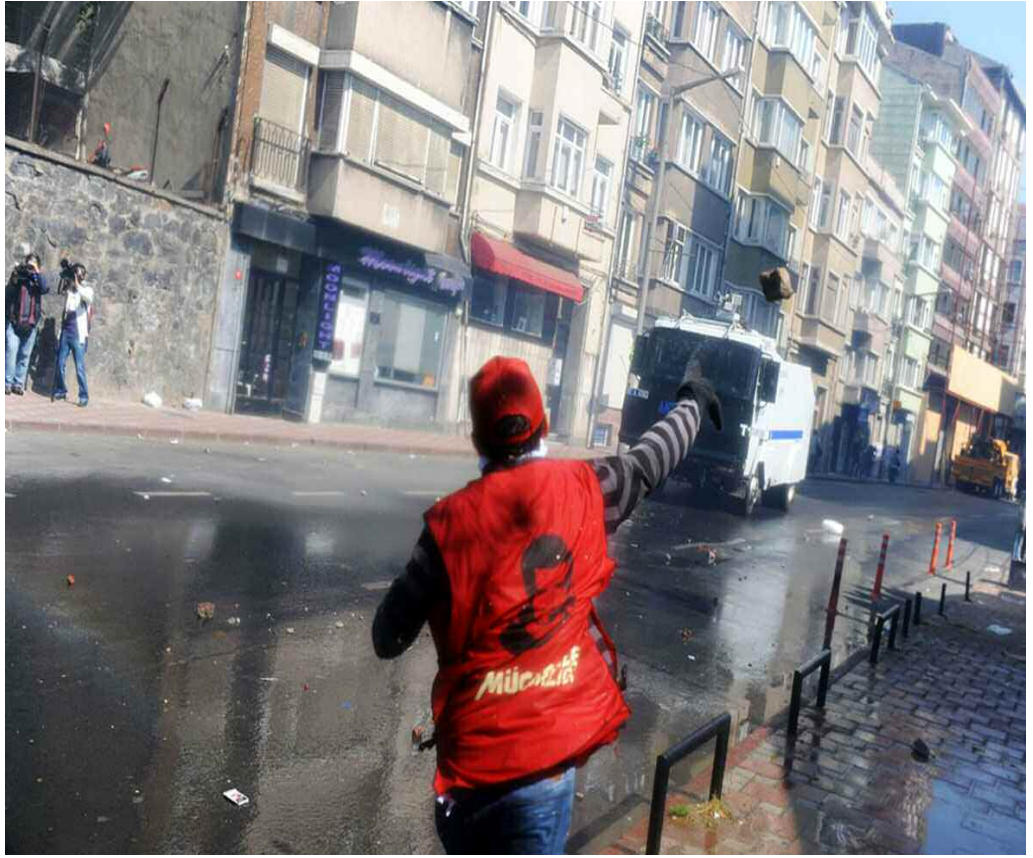
Devrimci hareket üzerindeki terörün, tasfiyeci saldırıların bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde tekeli sermayeye ve onun faşist devletine verilecek en iyi cevap devrimcileri daha fazla sahiplenmektir. Mücadele Birliği üzerindeki devletin saldırılarının bu kadar yoğunlaşması boşuna değil. İsyan ve ayaklanma potansiyeli her geçen gün gelişen bir toplumda devrim çağrısı yapanlar, halk ayaklanmasının örgütlenmesini önüne hedef olarak koyanlar, faşizmin saldırısına ilk maruz kalacak olanlardır. Bütün yaşamsal sorunlarımızın köklü çözümünün, devrimin, kendini dayattığı günümüzde bu çağrıyı yapmak, üzerimize düşen vazgeçilmez devrimci görevdir. Bu görevi bilinmez bir geleceğe erteleyenlerin değil bu görevi önüne koyanların çağrılarını kulak verme zamanıdır. Bütün emekçi halklarımızı Mücadele Birliği'ni sahiplenmeye, Mücadele Birliği Platformu'nda örgütlenmeye ve Leninistlerin çağrılarını uyarak devrimi büyütmeye çağırıyoruz.

Antep Mücadele Birliği Platformu (Açıklamayı kısaltarak yayımlıyoruz)

1 MAYIS MEYDAN SAVAŞI

Merhaba Yoldaşlar;

Sizlere 1 Mayıs'ta yaşadıklarım-
dan bahsetmek istiyorum. Çünkü bu
yıl 1 Mayıs tam bir meydan savaşıydı.
1 Mayıs günü sabah erkenden çıktım
ve saat 8 gibi Şişli'deydim. 20 kişi ka-
dardık; yarım saat kadar bekledikten
sonra toplanma yeri olan DİSK binası-
nın önüne ikişerli bir şekilde yürüme-
ye başladık. Polisin saldırısı daha o
saatlerde başlamıştı. Kalabalık grup-
lara gaz atarak, gözaltı yapıyorlar, hız-
lı bir şekilde yollar kapatılıyordu ki;
son anda geçtik ve DİSK'in önüne ula-
ştık. "MÜCADELE BİRLİĞİ" ya-
zılı pankartımızı açtıktan sonra
arkasında birikmeye başladık. DİSK'e
bağlı işçiler ve yöneticiler de oraday-
dı, açıklama yapıyorlardı. Saat
9:20'leri gösteriyordu; konuşmalar
coşkulu bir şekilde sürerken savaşın
kokularını hissederek olmuştuk. Her tar-
af sarılmıştı ve tepemizde de iki heli-
kopter vardı. 15-20 dakika kadar sonra
savaş başlamıştı; yağmur gibi gaz ya-
ğyordu. 3 metre karelik çevre dört
tane gaz düştüğünü gördüm. Kitle ka-
labalığı, hareket edemiyordum. Yan-
ımda da arkadaşım vardı ve gaz
yayılmıştı. Onu çekerek bir ara sokağa
götürdüm. Daha sonra havadan gazla-
rın düştüğünü gördüm; helikopterden
atılıyordu. İlk defa görmüş ve şaşır-
mıştım. Kendi kendime şöyle söyle-
dim; "küresel ısınmanın etkileri iklim
değişikliklerini etkilediği gibi yağış
çeşitlerini de etkiledi." Havadan yağ-
mur yerine gaz yağyordu. Sayımız
200 kadardı, kitleden kopmuş ve iler-
liyorduk. DİSK binasının arka tarafın-
daki sokaktaydık. Sonra polis bize
saldırırken iki kişi arasında bir konu-
şma geçtiğini duydum ; "- Bu tomayı
disiplinli çalışırsak kırarız. - Kırılır mı
? - Kırılır." Grup ikiye bölündü. Ana-
yola çıkan altı üstü 5 metre aralıklı iki
yola ayrılmıştık. TOMA taşlanarak
bir geldi ve geri döndü. İkinciye geldi;

geri dönüşte alt yoldaki arkadaşlar taş-
ladı. Bizim bölüme geldiğinde taşla-
nırken TOMA'nın kırıldığını ve su
atamaz durumda olduğunu gördüm.
Ben de o esnada diğer sokakta sava-
şan arkadaşlarımı toplayıp o savaşan
grupla birlikte oradan ayrıldık ve Tak-
sim'e ulaşmaya çalışacaktık. Dolapde-
re mevkiine doğru yürüyorduk, beş
dakika kadar yürümüşük ki ; ellerinde
satırlarla, neşterlerle ve sopalarla bize
doğru saldıran 30 kadar gerici faşist
grupla karşılaştık. Onları püskürttü-
kten sonra hedefe doğru emin adımlar-
la ilerliyorduk.

Kendimizi çift şeritli bir ana yolda
bulduk. Tepemizde yine helikopter, a-
nayolda bize doğru saldıran polisler ve
TOMA vardı. Yolu trafiğe kapamıştık.
Sonra sayıları 40 kadar olan yurtsever
arkadaşla karşılaştık. Ellerinde her tür-
lü savaş malzemeleri vardı. Bana Şiş-
li'yi sordu. Ben de "İşçi ve emekçilere
orada çok kötü saldırdılar. 200 kadar
işçiyle buraya indik ama Taksim'e çık-
mak zorundayız." dedim. O da "Ca-

nını sıkma yoldaş. 2 çuval malzeme-
miz var, bunlarla Taksim'e çıkarız."
dedi. Yola oto lastikleri dizerek molo-
toflarla ateşe verdiler. Orada biri, ora-
sının Kürt bölgesi olduğunu ve biraz
toparlanabileceğimizi söyledi. Savaş
şiddetli bir şekilde sürüyordu. Artık
biz değil onlar çekiliyordu. Çünkü
yolların bir tanesinde tuzaklama, bir
tanesinde (ana yolun) logar kapakları
kaldırılmıştı. Malzememizde bol mik-
tarda vardı. Kalkan logar kapakları
TOMA'nın yolunu kesmişti. Kavşak-
taki diğer yoldan akrepler giriş yap-
mıştı. "Tutuklama oldu" diye sesler
yükselmeye başladı. Koştuk ama geç
kalmıştık. TOMA'ya doğru saldırıya
geçtik. Orada üzerinde MÜCADELE
BİRLİĞİ yazılı ve üzerinde Denizle-
rin resimi olan kırmızı bayrak, bir kadın
savaşçının ellerinde dalgalanıyordu.
TOMA, ona gazlı su sıkıyor ; ama o i-
nandığı dava için geriye bir tek adım
dahi atmıyordu. Sonra "Yaşasın Parti-
miz TKEP/L" ve "Yaşasın 13 Mart
Genç Komünistler Birliği" sesleri

yükselmeye başladı ve bunu bir sürü slogan takip etti. Buradaki Mücadele Birliği'ni gören faşist polisler daha sert bir şekilde saldırıya geçtiler. Ama artık gaz etkilemez olmuştu, bizler alışmıştık. Geriye çekiliyorlardı ve gaz da atamıyorlardı. Genç bir yurtsever "Bunların gazları bitti. İleri basalım!" diye seslendi. Bir grup ileri bastı, diğerleri kavşağın yokuş bölümünde bekliyorlardı; çembere alınmıştık. Grup ileri basarken onlar geri çekiliyorlardı.

Kavşak haricinde sağa sola çıkış için yer yoktu. Sıkışmışlardı. Yandan geçtiğimi düşünüyorlardı. Birinci akrep geçti ikinci akrep geçmeden yolun ortasına çıkmıştım. Benim yandan kaçacağımı düşünmüşler ki onlarda şaşırarak frene bastılar. Sonra arkasındaki de durdu. Birinci taşı attım. Hafif kenara çekildim. Sonra onlar gaza bastılar. İkinci taşı yapıştırdım. Sonra "yüzünün fotoğrafını aldım senin" deyip küfretmeye başladı. Ben de akrebe "Tek başımayım. Gel beni al." diye seslendim. O da "Geleceğim" demiş-

ti. Geleceğini biliyordum. Biz de planlı ve disiplinli çalışıyorduk. Sonra "Akrep geliyor" diye sesler geldi. Geçerken 2 tane karşı yoldan bir tane de yanımızdan geçerken molotof yedi. Alev topuna dönmüş bir şekilde devam etti; bir daha da gelemedi. Kavşağın yokuş bölümünden Okmeydanı'na çıktık. Biz orada savaşıyor bir kitle olduğunu duymuştuk; ama dağıtmışlardı. Tepemizde helikopter bizi takip ediyor, yerimizi bildiriyordu. Fatma Girik Parkı'na geldik ve mola vermiştik. Sonra polis saldırıya geçti; yine savaşıyorduk. Geçtiğimiz sokaklar, yerler alev alev yanıyordu. Çünkü onlarla bir nebze olsun eşit şartlar da savaşılabilmemiz için kullanmak zorundaydık. Malzemeleri kullanmanın faydasını gördük. Çünkü faşist polis bizlere yaklaşıyordu. Yolun bir tanesinde 10-15 kişilik polis grubu vardı ve arkadan bizi sarmak için uğraşıyorlardı. Bölgeyi teslim alamıyorlardı. 1,5 saat kadar orada savaştık. Daha sonra saat 15:00'leri gösteriyordu. Çok yorulmuş, bitkin düşmüştük.

Araçlarla toplu bir şekilde Tarlabası'na geldik. Sonra ikişerli, üçerli bir şekilde yürüyerek Taksim'e geldik. Taksim adım adım çevrilmişti. İkişerli bir şekilde alandan geçtik.

Bu savaş bana şunu gösterdi; sendikalar faşist devletin alana işçi, emekçilerin girişine izin vereceğine inandığı için belirli bir plan ve disiplin dahilinde hareket etmediler ve başarısız oldular. İkincisi polis geçen yıllardan farklı hazırlanmıştı, iyi örgütlenmişlerdi; sayıları da çok kalabalıktı. Tam bir sıkıyönetim uyguladılar. Hayat İstanbul'a ve İstanbullu'ya zehir oldu. Üçüncüsü de yurtsever gençler sokak savaşını iyi biliyorlardı. Malzemelerini yapıyorlar, kullanıyorlar, hazırlıklılar, planlı bir şekilde hareket etmelerini ve mücadele birliğini iyi sağlıyorlardı.

Bizler geç saatlerde de olsa, her yıl olduğu gibi bir şekilde yine girdik; ama önemli olan işçilerin ve emekçilerin Taksim alanına girmeleri idi.

Genç bir Leninist

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTI-FAŞİST BİRLİĞİ

16 Mayıs günü Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yurtsever öğrencilerin şenlik afişini ve 17 Mayıs günü aralarında DÖB'ün de olduğu gençlik örgütleri tarafından örgütlenen Mayıs ayı şehitleri eyleminin afişini yırtmak isteyen bir grup faşiste devrimci öğrencilerin müdahale etmesi üzerine faşistlerle devrimci demokrat yurtsever öğrenciler arasında gerginlik çıktı.

Afişleri yırtmaya kalkan faşistlere anladıkları dilden cevap veren devrimci gençlere karşılık, faşistler satır ve sopalarla toplandı. Daha sonra devrimci demokrat yurtsever öğrenciler toplandı. Saat 21.30 gibi başlayan olayların ardından saat 23.30 civarında Ege Üniversitesi'nden ve emekçi mahallelerinden gelen gençlerle beraber 500'e yakın bir kitle toplandı. Ege Üniversitesindeki şenliklerden gelen devrimci gençler gelmeden, faşistlere "müdahale eden" polis, bu kez devrimci öğrencilere yöneldi.

Devrimci öğrenciler, DEÜ Yabancı Diller Yüksekokulu kapısından Üçkuyular Meydanı'na sloganlarla yürüyüşe geçtiğinde saat, gece 00.30'u geçiyordu. Polisin toma ve çevik kuvvetle takip ettiği gençler, Üçkuyular Meydanına varınca dağıldı.

Bir süredir faşist saldırılar İzmir'de hız kazandı. Buna karşı bir araya gelen devrimci demokrat öğrenciler faşistlere karşı bir direnç gösterse de bu yeterli değildir. Gençliğin anti-faşist birliğini oluşturup faşistleri okullardan söküp atmak gerekir. Aksi takdirde devletin kadrolu elemanları olan faşistler devrimin hız kazandığı, devrimcilerin sindirilmeye çalışıldığı her dönemde ellerinde satırlarla ortaya çıkacaklardır. Biz devrimci öğrenci Birliği olarak gençliğin anti-faşist birliğinden yanayız. Üstelik bunu faşist devletin yıkılmasına kadar da götürmeliyiz. Gençlik anti-faşist birliklerde örgütlenip devrim için mücadeleyi büyütmelidir.

Faşizme Karşı Birleşik Mücadeleye

İzmir/ Devrimci Öğrenci Birliği

GENÇLİK DENİZİ O DENİZLER

Kendine Denizleri örnek alan binlerce genç, cüretli ve kararlı adımların peşinden yürümekte tereddüt etmeyecektir.

Kimi dönemler vardır; yaşam evrimsel akışında ilerler, olağan bir seyir izler; kimi dönemler vardır, gelişmeler sıçramalarla, devrimci bir akışta ilerler. Her gün yeni gelişmeler ortaya çıkar, sınıflar arasındaki denge değişir, sahneye sürekli yeni güçler çıkar.

Son birkaç ayda yaşanan gelişmelere bakın, devletin bir anda bütün resmi duruşunu değiştirmesine, faşist saldırılara, işçi, gençlik eylemlerine, 1 Mayıs'a, 6 Mayıs'a, Reyhanlı'ya... Yıllara sığacak gelişmeler yalnızca birkaç ay içinde gerçekleşiyor. Ve her yerde işçi ve öğrenci gençler en önde yerlerini alıyorlar. *Gençlik Deniz oldu, Denizler gibi savaştı !*

İşte 1 Mayıs Taksim... Geçen yıllarda büyük bir görkeme ve güç gösterisine sahne olan Taksim'in önemini çok iyi anlayan sermaye sınıfı, 1 Mayıs saldırısını bir yıl önceden; Taksim'e ilk kazmayı vurarak başlattı. Planlar, projeler, kazı çalışmaları... Bir tek amaç vardı; Kızıl Meydan Taksim'i emekçilere ve gençlere kapatmak. Goebbels'e taş çıkartacak bir "Taksim'de alan yok, çukur var" propagandası ile beraber, 1 Mayıs'ta Taksim savaşını uzun bir döneme yaydı sermaye. Ancak binlerce emekçi ve genç Taksim'e çıkan bütün yollardaydı. Taksim'e giden bütün toplu taşıma seferlerinin iptal edilmesine, yaklaşık 50 yıldır kaldırılmayan köprü ayaklarının kaldırılması gibi; tam bir sıkıyönetim uygulamasına sahne olsa da İstanbul; Taksim'e çıkan bütün yollar alev alevdi... *Gençlik Deniz oldu, Denizler gibi savaştı !*

Herkes gördü ki, 1 Mayıs Taksim artık bir simgedir. İki sınıf ve iki dünya arasında verilen mücadelenin cisimleştiği yerdir. Taksim'in kazanılması yeni zaferler yaratma yolunda, devrim yolunda bir irade savaşını kazanmak; ser-

mayeye ve onun faşist devletine diz çöktürmek demektir. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılıp çıkılamaması, artık burada ikincil önem taşıyan bir meseledir. Önemli olan gösterilen kararlılık ve Taksim'den vazgeçilmemesidir; bu kararlılığın sadece bu yıla özgü olmadığını, her yıl artarak devam edeceğini göstermektedir. Bundan sonra vazgeçmek, burjuvaziye teslim olmak demek olacaktır.

Sahi, bir de Taksim'e sırtını dönenler vardı, değil mi ? Ne oldu onlara ? En son işçiler onları *reddetmişti*.

İşte faşist saldırılar ve gençliğin tavrı. Faşizm kimi zaman Hizbullah denen dinci-faşist örgütlenmeleri çıkardı gençliğin karşısına, kimi zaman TGB denen karşı devrimci çeteyi. Birbiri ardına devrimci öğrenci hareketinin güçlü olduğu yerlerde yaşanan bu saldırıların arkasında faşizmin olduğundan ve tek amacının da devrimci öğrenci hareketini ve devrimi bastırmak olduğundan kuşkusuz olan var mı ? Peki, saldırılar etkili oldu mu ? Hayır! *Gençlik Deniz oldu, Denizler gibi savaştı !*

Faşist saldırılara karşı, öğrenci gençliğin hem kendini savunacak hem de sadece savunmakla kalmayıp, faşist örgütlenmeleri dağıtacak bir örgütlenme içine girmesi kendini sürekli dayatan bir zorunluluk haline geldi. Ya faşist örgütlenmeleri dağıtacağız ve faşistleri üniversitelerimizden, mahallelerimizden kovacağız; ya da faşistlerin her gün farklı bir yerde ve farklı bir biçimde bize saldırmasını bekleyeceğiz, her saldırıda hazırlıksız yakalanacağız.

İşte Reyhanlı Katliamı ve gençliğin harekete geçişi. Burjuva medyada dolaşan, zihinleri bulandırma amacıyla çıkan haberlere hiç aldırmadı gençlik. Bakanların her birinin farklı bir hedef göstermesine de. Katliama en hızlı tep-

OLDU GİBİ SAVAŞIYOR

kiyi yine toplumun en hareketli kesimi, gençlik verdi; ve sorumluyu da net bir şekilde gördüğünü gösterdi. Her yerde eylemlerin hedefinde bakanlıklar ve devlet kurumları vardı. *Gençlik Deniz oldu, Denizler gibi savaştı !*

İşte 6 Mayıs... Gençlik her yerde kendine kimi örnek aldığını gösterdi. Denizleşen gençlik, devrimci önderlerini sahiplenmek için sokaklardaydı. Ortaokul, lise öğrencileri okulda karşılaştıkları baskıyı göze alarak eylemlere koştular, üniversitelerden, iş yerlerinden çıkan binlerce genç emekçi Denizlerle buluştu.

DENİZLEŞEN GENÇLİK YÜRÜYOR

Yozlaşmış denilen, apolitik denilen, bakıp bakıp “ah, vah” edilen gençlik, devrim ile karşı-devrimin son büyük kavgasında yerini seçti; *Deniz olacak, Denizler gibi savaşacak.*

Peki bu tek başına yeterli olacak mı ? Hayır ! Gençliğin mücadele hedefleri, yöntemleri ve örgütlenmesi konusunda harekete geçmesi, devrimci gençlik hareketini sürekli büyütmesi ve geliştirmesi gerekiyor. Bunun için önce hedeflerini koyması gerekiyor.

Bir gençlik hareketi düşünün; kararlı, militan, öfkeli, cesur... Yıllarca çatışmalardan geçmiş, katliamların ortasına doğmuş. Ama hedefleri, ne okul sınırlarını aşıyor ne de “ekonomik iyileştirmeler”den öteye gidebiliyor. Mücadelede, kavgada ufku alabildiğine geniş; emekçilerle, ezilen halklarla, tutsaklar için her yerde sokakta; ama talepleri söz konusu olduğunda ufku alabildiğine dar. Gençlik hareketinin çözmesi gereken sorunlardan ilki işte bu çelişkidir. Bu çelişkiyi çözdüğü, ileriye adım attığı müddetçe büyür, atmazsa en iyi ihtimalle yerinde sayar; yani geriler.

Peki hedef ne olacak ? Okuldaki so-

runlarımızın çözümü olmayacak mı? Ekonomik iyileştirmeler olmayacak mı? Elbette olacak; kavgaya bayrağında özgürlüğün kendisi yazacak. Ancak, üstünden atlanmadan yanıtlanması gereken soru, bu sorunların nasıl ortadan kalkacağıdır. Mücadele hedefleri her zaman sorunun kendisine değil, sebebine yönelik olmalıdır. Parasız ve bilimsel eğitim istiyorsak eğer, öğrenci gençlik olarak sorunun tam kalbine; kapitalizme, sermaye sınıfına ve onun faşist devletine karşı mücadele etmeliyiz.

Genç emekçiler, eğer taşeron sistemiyle, zorlukla geçinebileceğiniz bir maaşa çalışıyorsanız; bunun sebebi patronunuzun iyi ya da kötü olması değil; kapitalizmin sürekli daha çok kazanmak için çabalamak, sömürüyü sürekli ağırlaştırmak zorunda bırakan doğası gereğidir. Çözüm; sorunun tam kalbine inmekte, kapitalizme, sermaye sınıfına ve onun faşist devletine karşı mücadeleye etmektedir.

Gençlik örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek zorundadır. Çözüm için yalnızca hedefini doğru koymak yetmez, buna uygun, esnek, hızlı hareket edebilen örgütlenmeleri okulda, fabrikada, atölyede, mahallede kurmak ve bu örgütlenmelerin hem kendi arasında hem de faşizme karşı mücadele eden diğer kesimler arasında bağını kurmak zorundadır. Gençlik mücadelesi bunun başarılmasının örnekleriyle doludur.

Peki, yöntem ? Devrimci gençliğin yöntemleri alabildiğine çeşitlidir; devrimci olan her yöntem onundur. Denizleşen gençliğin bunlara çözüm bulması için atılacak örnek adımlara ihtiyacı vardır. Doğru örnek yaratıldığında, sahiplenilecek, yayılacak ve zafere yürünecektir.

Kendine Denizleri örnek alan binlerce genç, cüretli ve kararlı adımların peşinden yürümekte tereddüt etmeyecektir.

DENİZLEŞENLERİMİZLE YÜRÜYÜRÜZ

İSTANBUL

“Adım Deniz, Devrimciyim” yazan dev bir Deniz Gezmiş pankartı ve “Denizleşenlerimizle Yürüyoruz - Mücadele Birliği Platformu” pankartları ardında bir araya gelen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK), Emekçi Kadınlar (EKA), Ayışığı Sanat Merkezi ve emekçi semtlerinden ve bölgelerden gelen işçiler, emekçiler ve gençler “Deniz, İsyân, Devrim!” sloganıyla yürüyüşü başlattılar.

Yürüyüşte en önde Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve onların ardından 13 Mart 1982’de idam edilen 13 Mart Savaşçıları Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar’ın resimleri taşındı. “Şimdi Deniz olma zamanı, şimdi Yusuf olma zamanı, şimdi Hüseyin olma zamanı” denilerek yol boyunca yapılan konuşmalarda halk mücadeleye ve Denizlerin izinden gitmeye çağrıldı.

Yürüyüş boyunca “Deniz İsyân Devrim”, “Denizler Yaşıyor, Savaşıyor”, “İdamlar Bizi Yıldırılmaz”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Denizler Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Mücadele Birliği” sloganları atılarak Eski İskele Meydanı’na ulaşıldı.

Miting sırasında Nurettin Güleç ve Selah Özakın’ da türküleri, şiirleri ile anmada bulundular. Ardından Mücadele Birliği Platformu adına ve Devrimci Öğrenci Birliği ile Genç Emekçiler Birliği adına temsilciler konuşmalarını yaptılar. Son olarak Grup Emeğe Ezgi sahne aldı ve anma mitingi sonlandırıldı.

ANKARA

Mücadele Birliği Platformu’nun 2013 yılı Denizleri Anma programları kapsamında düzenlediği “Denizler İçin Söylüyoruz” etkinliği, 4 Mayıs Cumartesi günü saat 15.00’da Ankara Sakarya Meydanı’nda gerçekleştirildi. Can Yücel’in Mare Nostrum şiirinin okunmasıyla başlayan etkinlik, Denizler nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti.

Saygı duruşunun ardından Mücadele Birliği Platformu adına Devrimci Öğrenci Birliği’nden bir öğrenci konuşma yaptı. Konuşmasında, Deniz ve yoldaşlarının idamı üzerinden onca yıl geçmesine rağmen hala tüm halkın yüreğinde olduklarını; mücadelelerinin için boşaltılmasına çalışılmasına rağmen onların hala sahiplenildiğinin ve onların devrimci mücadelesinin bugün hala devrim ve sosyalizm davasına yön verdiğini söyledi.

Ardından, yapılan etkinliği selamlayan Leninist tutsakların mektubu okundu.

Ve sahne Emeğe Ezgi’ye bırakıldı. Hep bir ağızdan söylenen türkülerin, marşların ardından konser sona erdi.

6 Mayıs günü saat 10.00’da Ankara Karşıyaka Mezarlığı’nda başladı. 2 nolu kapıda toplanan DÖB’lü öğrenciler, “Denizleri Anmak Devrim İçin Savaşmaktır” pankartıyla yürüyüşe geçtiler ve Denizlerin mezarları başına sloganlarla, marşlarla yürüdüler. Burada Liseli DÖB’lüler son mektuplarını yol-

daşlarının mezarları başında okudular, şiirler okundu, marşlar söylendi ve Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği ile Genç Emekçiler Birliği adına konuşmalar yapıldı.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in mezarları önünde “Denizleri Anmak Devrim İçin Savaşmaktır-Devrimci Öğrenci Birliği” ve “Deniz, İsyân, Devrim-Mücadele Birliği Platformu” pankartları arkasında kortej oluşturan kitle; sırasıyla, Halit ÇELENK, Ulaş BARDAKÇI, Niyazi YILDIZHAN, Mahir ÇAYAN ve 2 Temmuz’da yakılan canların mezarlarında anma yaptılar.

Daha sonra 2 Temmuz Anıt Mezarı’na doğru yola çıkan kitle DİSK’li işçilerle karşılaştı. İşçiler “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganlarıyla selamlandı. Kitle daha sonra sloganlar eşliğinde 2 Temmuz Anıt Mezarı’na yöneldi. Orada da 2 Temmuz’da yakılanlar anısına saygı duruşunda bulunuldu ve canlara söz verilen bir konuşma yapıldı.

Burada yapılan anmanın ardından kitle çıkış kapısına yöneldi. Halaylarla otobüsü bekleyen kitle, Mart Güneşi Kültür ve Sanat Derneği’ne doğru yola koyuldu.

ADANA

İdamlarının 41. Yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Ada-

na’da bir eylemle anıldı. 6 Mayıs günü saat 17.30’da İnönü Parkı’nda yapılan basın açıklamasında ilk olarak Nazım

Hikmet'in "Hürriyet Kavgası" şiiri okundu.

Ardından yine şiirler okunarak eyleme devam edildi. "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" pankartını açtığımız eylem boyunca "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını hep bir ağızdan attık.

Eylem Denizlere devrim sözümüz olan sloganlarımızla sona erdi.

İZMİR

Mücadele Birliği Platformu bileşenleri, idamlarının 41. yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı andı. Konak YKM önünde başlayan yürüyüşte "Denizlerin Cüretiyle Devrime Yürüyoruz- Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankart açıldı. Konak YKM önünde yapılan ajitasyon konuşmalarıyla emekçileri anmaya çağıran Mücadele Birliği, saat 14:15'de yürüyüşe geçti.

Yapılan ajitasyon konuşmalarının

yanısına sık sık "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Cüreti Devrime Yürüyor", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı. Cumhuriyet Meydanı'na yürüyen kitlenin coşkusu ve canlılığıyla dikkat çekti.

Yürüyüş boyunca sık sık Emeğe Ezgi'nin "Adım Deniz" ve "Söz Veriyoruz" eserleri ses aracından çalınırken "Aşk Olsun" parçası da çalındı. Cumhuriyet Meydanı'nda toplandıktan sonra Deniz'in çok sevdiği ve idamından önce dinlemek istediği Rodrigo'nun Gitar Konçertosu dinlendi; ardından saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşundan sonra genç bir yoldaş Deniz'in son mektubu okundu, kitle de son mektubu alk-

ışlarıyla selamladı ve basın metnini okundu.

Eyleme BDP, DHF, Devrimci Gençlik ve İzmir Alevi Gençlik Platformu katılarak destek verdi.

ANTAKYA

5 Mayıs Pazar Günü Antakya Saray Caddesinde, 6 Mayıs Pazartesi Günü de Samandağ Parkı'nda etkinliklerimiz gerçekleşti. Etkinliğe çağrı yapmak adına Saray Caddesi'nde stantlarımız kuruldu, bildiriler dağıtıldı. Okul ve dershanelere bildiri dağıtıldı, afişler esnaflara ve dershane binalarına, cafelere asıldı. Mahallere çağrı yapıldı. 1 Mayıs'tan hemen sonra bu çalışmalara yoğunlaşıldı.

1 Mayıs alanında ve 28 Nisan'da Antakya'da gerçekleştirilen halk konserinde de bu gibi çalışmalar yürütüldü. Çalışmalar sürerken faşistler arkadaşlarımızdan bazılarının ailelerine gitti. Eylem boyunca sivil faşistler yoğun olarak etrafta idiler ve Eylemi baltalamak adına bir anı bekliyorlardı. Faşist güçler Denizleşen halklardan bu kadar korkuyor. Aslında bize sadece ne kadar çok güçlü olduğumuzu hatırlatıyor.

5 Mayıs'ta Antakya'da, 6 Mayıs'ta da Samandağ'da gerçekleşen etkinlikler konuşmalarla başladı.

Emperyalist savaşa karşı halk iktidarı şiarıyla örgütlenilmesi gerektiği, gençliğin kapitalist sistemin vermiş olduğu tek şey olan o karanlığa karşı savaşması kadınların, işçilerin, emekçilerin, bütün halkların tek yumruk halinde, birlikte mücadele etmesi gerektiğine, DENİZLEŞMESİ gerektiğine vurgu yapıldı. Ve yeniden anlamış olduk ki devrim mücadelesi devrim Savaşçılarıyla birlikte daha da yeşeriyor, yeni filizler veriyor. Anlamış olduk ki düşmana öfke günden güne büyüyor.

ANTEP

Miting günü sabahın erken saatle-

rinde heyecanımız doruk noktalarına ulaştı. Saat 8.00'de bütün yoldaşlarla buluşarak son durum ve görevlendirmeler yapıldı.

Düztepe Mahallesinde erken saatlerde ses aracı ve megafonlarla yine mitinge çağrı yapıldı. Cemevinin önünden "Denizlerin Yolunda Devrime Yürüyoruz, Düztepe Gençliği" pankartı açılarak "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" "Düztepe Gençliği Devrime Yürüyor" sloganlarıyla toplanma yerine yürüyüş gerçekleştirildi.

Daha sonra saat 13.30'a doğru mitingin yapılacağı yere Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. Coşkulu yürüyüş sırasında sık sık "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan Yaşıyor Devrim savaşçıları Ölümsüzdür", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa

Devam", "Deniz İsyân Devrim", "Antep Halkı Devrime Yürüyor", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları atıldı. Özellikle "Antep Halkı Devrime Yürüyor" sloganı defalarca coşkulu bir şekilde tekrarlanarak işçilerin, emekçilerin, gençliğin devrime olan özlemleri coşkulu bir şekilde ifade edilmiş oldu.

Miting alanına gelindiğinde ilk önce alana giren kitle selamlandı ve bu topraklarda devrim mücadelesinde ölümsüzleşen devrim savaşçıları anıldı. Ardından kitle, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşuna davet edildi.

Gerçekleştirdiğimiz mitinge BDP, SYK, Gençlik Muhalefeti ve ESP temsilî düzeyde katılarak destek verdiler.

DENİZLERE SÖZ

Deniz Abim...
Küçükken televizyonda görürdüm sizinle ilgili eylemleri ve mitingleri. Şimdi büyüdüm bende o televizyonda gördüğüm eylemlere sizin yolunuzdan koşarak gidiyorum...
Devrim yolunda izinizden gitmek beni ömrüm boyunca gururlandıracak...
Öykü Özgürdal

Dünyanın en büyük mefaatinin can olduğunu ve Deniz Gezmiş'in ve aziz dava arkadaşlarının canından vazgeçtiğini öğrendiğim günden beri devrimciyim. Ölünceye kadar da devrimci kalacam. Ve devrimci olarak öleceğim.
Yaşasın Halkların Kardeşliği.
Ali Gölçek.

Denizlerin yoldaşlarıyla Denizleri anmak, Denizler gibi yaşmaktır diye haykırdım. Deniz yoldaşın izinden sosyalizmi kurmaya söz verdim. Yeni insan olmaya, bu düzeni yıkmaya söz veriyoruz diye hep birlikte haykırdık.
Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm!

Sevgili Deniz; Bugün senin için toplandık. Seni, Ahmet Kaya'yı, bütün Kürt halkını sevip sayıyorum. Senin ve tüm gerillaların yolunda gitmekten gurur duyuyorum. Seni ve tüm yoldaşlarını sevgiyle anıyorum, seni çok özledim.
Sinem Üzel

İlk defa 6 Mayıs'a katıldım ve Devrimci Öğrenci Birliği olarak benim güvenimi sağladınız; örgütün güvenli ve çalışkan bir örgüt olduğunu anladım 6 Mayıs'ta ve diğer eylemlerde vs. çok başarılı olduğunuzu anladım. Bugün Denizleri anma töreninde bana farklı duygular yaşattınız ve kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Örgütlü olarak ilk 6 Mayıs anma törenimdi. Toplandığımız andan alana, alandan ayrılana kadar Deniz ve diğer yoldaşlarımızı, tüm devrim kahramanlarını anmanın üzüntüsünü, yoldaşlarımızın yanında olmadan duyduğum buruk sevincin içerisindeydim. Anma töreninin coşkusunun oldukça yüksek olduğunu görmek, yoldaşlarımıza duyulan sevgi ve bağlılığın kopmamış olduğunu gösterdi. Denizlerin 40 yıl sonra bile yoldaşlık ve devrim duygularını dorukta tuttuğunu öğrenmek bana mutluluk verdi.

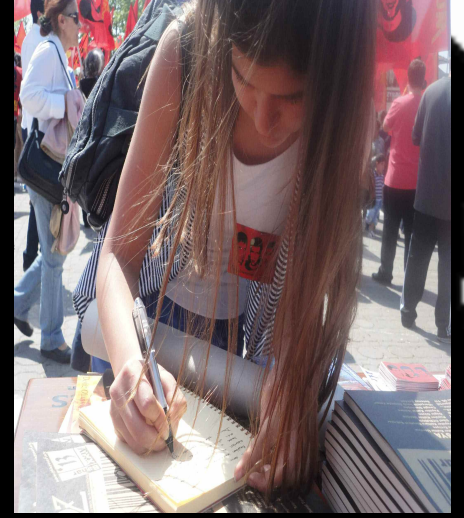
Deniz Gezmiş bugüne kadar görülme-yen ve görülme-yen bir devrimcidir. Devrim kavgası halkların, Kürt ve Türk halklarının sevdasıyla tüm halkların sevgisini, desteğini kazanmıştır. Onu tüm içtenliğim ve yüreğimin sevgisiyle saygıyla ve özlemle anıyorum...
Özgür.

Denizleri anmak gurur verici çünkü onlar işçi, emekçi ve öğrenciler için mücadele ettiler. Ölmediler çünkü, onlar halkların, emekçi yüreklerinde yaşıyorlar. Şimdi zamanı değil onların yasını tutmaya. Devam etmeli onların bıraktığı bu geniş, bir o kadar zorluklarla dolu yolda mücadele etmeye...

Denizler ölümsüzdür!!!
Ebru Yoldaş.

Deniz ismini ilk duyduğumda 13 yaşındaydım. Volkan abicim, bana bu inanılmaz kişiliği anlattığın için sana teşekkür ederim. Ve ben şuan 18 yaşındayım. Keşke konuşmaya başladığımda "baba" değil de "Deniz" demiş olsaydım. Biliyorum ki, ölünceye dek örnek aldığım tek kişi olacaksın Deniz Abim. ... Bizler hepimiz Deniziz!

Funda Nazya Gökçe

D Z Ü M Ü Z V A R I !

Biz bugün buraya Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i ve nicelerini anmaya geldik. bu olayı unutmamalıyız, unutturmamalıyız!

Belçika'dan Selvi-Esra ve Gökçe.

Deniz, Yusuf, Hüseyin fikirlerine, burjuvazi karşısındaki dik duruşlarına, cesaretlerine, asiliklerine her şeye aşık olduğum insanlar. Kavgamızın fikir babaları hepimizi çok seviyoruz. Bugün yani 6 Mayıs Denizlerin öldüğü gün değil, ölümsüzleştiği gündür.
Zafere Kadar Daima!!!

Soner Z. Karakuş.

İlk defa böyle büyük çaplı bir anma organizasyonuna katıldığım için tabii ki içimde aşırı mutluluk ve heyecan vardı. Yoldaşlarımızın bedenleri yoktu orada. Ama bu bedenler değildi ki fikirleri orada değildi. Daima aklımızda, yolumuzda, her şeyimizde bulunacak olan bu fikirleri öldürmek mümkün değil. Fikirleri asamazsın, keşemezsin, boğamazsın, vuramazsın. Denizleri hep aklımızda ve kalbimde hissettim. O büyük Deniz fotoğrafını asarken kendimle gurur duydum. Attığım her slogan daha çok mutlu etti. Bizler gibi insanlar hep yaşayacak.

Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi diyen Denizlerin yoldaşları olmaktan gurur duyuyorum. Zafere Kadar Daima!

Aslında giderken böyle bir anma töreni olacağını bilmiyordum ve orada önder yoldaşlarımızın mezarlarında devrimci marşları çok heyecan verici ve çok duygusaldı. İşçi amcalarımız, yoldaşlarımızın bizi alkışlaması çok mutlu ediciydi. Onların bize destek vermesi bu önemli tarihte orada olmaları umut vericiydi ve bugün mezarların başındaki marşlar benim için çok etkileyici oldu.

Bugün Deniz'in mücadelesini anlamadım ama 2 yürekle ve Devrimle anladım. Devrimciyim bunu biliyorum. Yaşasın Devrim.
Doğukan Uçar (11 yaşında)

Bugün 6 Mayıs, Deniz Gezmiş'i anma günü. Onları anmak için geldik. Ama sadece anmak olmaz. Bizlere diyecek tek şey okumak ve hakkımızı kazanmak.
Esin Yıldız.

Ve 41 yıl sonra, o üzücü günden sonra...
Yine meydanlardayız senin adınla, senin sloganlarınla ve senin inancınla...
Bitmeyecek bu aşk...
Bitmeyecek bu mücadele...
Söz veriyoruz sana!!!
F. Sorgu.

6 Mayıs 1972 Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ın idam edilme günü olduğu için bugün Karşıyaka Mezarlığı'nda onları anmak için mezarları başındaydık. Çoğu kişinin sonradan aramıza katılması etkileyiciydi. Devrimciliğimizin olağanca ateşiyle onları anmamız çok önemliydi ve bu duyguyu yaşamak çok etkileyiciydi. Avukatları olan Halit ÇELENK, asılmamaları için büyük çabalar veren Mahir ÇAYAN'ı da anmamız saygı duyulacak bir davranıştır.

GENÇLİĞİ DEVİRİMİN ÖNDERLERİYLE ALDATMAK

Deniz Gezmiş... Yusuf Aslan... Hüseyin İnan... Devrimimizin üç önderi... İdamlarının üzerinden 41 yıl geçmesine rağmen hala çocuklara onların isimleri veriliyor; gençler kendilerine onları örnek alıyor.

İşte 1 Mayıs ve Taksim... Şişli'den Taksim'e giden bütün yollarda Denizleşen gençlik vardı. İşte faşist saldırılara karşı Dicle, İzmir... 6 Mayıs'ta Denizler için Cizre sokaklarını alev alev yakan Kürt gençleri... İşte 6 Mayıslar... Her yerdedi Denizleşen gençlik...

Gençlik Denizleştikçe, emekçiler Denizleştikçe; CHP ve İP-TGB gibi karşı- devrimcilerden, bütün reformist ve oportünist çevrelere kadar herkes Denizler'i sahiplenme yarışına girdi. Hatırlayın, 2012 yılında Kılıçdaroğlu, 6 Mayıs günü sabah Ankara'da akşam İstanbul'da "anma" yapacak kadar ileri gitmişti.

Birden bire gökten yağarcasına herkesin Denizler'i sahiplenmesi, Mahir ve İbo geleneğinden gelen, hatta Troçkist, hareketlerin "Deniz Olunmalı" pankartlarıyla sokaklara çıkması, Deniz afişleriyle 1 Mayıs çağrıları yapması; ne hoş bir tesadüf öyle değil mi? Hatta aynı hareketlerin aynı zamanda 92'de Taksim'e sırtlarını dönüp '07'de 1 Mayıs Taksim fatihi olarak; bugün 1 Mayıs'ta Taksim'e sırtını dönenlere en ağır eleştirileri yapıyor olması gibi. Tesadüf...

Ortalama sol hareketlerin bu tavırları duru gökte çakan şimşek değildir; kitlelerin peşinden nasıl sürükleniyor olduklarının göstergesidir. Gençler Denizler'i sahipleniyor; çünkü geleceğe dair düşlerinde Denizler'i, Denizler'in mücadelesini görüyorlar. Che nasıl bütün dünyada devrim mücadelesine simge olmuşsa, artık Denizler'de bütün bir emekçi sınıfın ve onun gençlerinin özgürlük ve devrim simgesidir. Denizler'de somutlaşan bu ilgi, aslında devrime ve devrimci mücadeleye dönüktür.

Bu durum karşısında ortalama sol hareketlerin tarihsel misyonlarını oynamaları kaçınılmazdı; öyle de oluyor. Kendilerini var edebilmek, politikalarını ve durdukları yeri doğrulayabilmek adına Denizler'in son sözlerini bile değiştirmekten çekinmiyorlar. Hele EMEP'in son sözlerini her yıl değişik yazdığı afişlerini kim görmezden gelebilir?

Kitlelerin devrimci olduğu bir dönemde uzlaşmacı politikalar yaşam bulamaz. Her gün her yerde irili ufaklı onlarca eylem, çatışmalar olduğunda anayasal hayallerle, sınıf uzlaşmacılığıyla dolu politikaları, işçi sınıfıyla beraber 1 Mayıs Alanı Taksim'e girmek için çatışan öğrencilere akademik talepler dışında hiçbir şey götürmeyen politikaları doğrulayabilmek adına devrimci söylemlerin ve Denizler'in kullanılıyor oluşu; Denizler'i devrimci yapan ne kadar değer varsa hepsini reformizme bulamak, kitleleri devrimci politikadan uzak tutmak; işte tarihsel misyonunuz.

Her fırsatta devrimcilere saldırı karşı- devrimci İP-TGB çetesi ve CHP'lilerin ise "AKP'ye muhalif", devrime ve devrimcilere sempati duyan büyük bir kesimi etrafında toplama çabasında oldukları ve bunu yapmak için Denizler'i sahiplenmelerini her yerde engellemek gerekir. Denizler ulusalcı değil, enternasyonalist devrimcidir...

Devrimci Öğrenci Birliği'ni bütün bu hareketlerden ayıran

ise, bizzat Denizler'in elleriyle kurulmuş bir birlik olmasının yanısıra, onların mücadelelerine ve ilkelerine bağlı olmalarıdır. Burjuvaziye sonuna kadar güvensizliği ve zora dayalı devrimi savunan DÖB'lü öğrenciler, öğrenci gençliğin özgürlüğünün sadece akademik taleplerin gerçekleşmesiyle değil; politik özgürlük yoluyla, yani faşizmin yıkılması yoluyla elde edileceği temeli üzerinde hareket ederler. Tıpkı Denizler'in, Sinanlar'ın ODTÜ'ye "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim" değil de "DEVİRİM" yazmaları gibi. Bu onların ya da DÖB'ün "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim" istemediği için değil; bu talebin ancak bir devrimle gerçekleşebileceğini bilmelerinden gelir. DÖB'lü öğrencileri Denizler'in yoldaşı yapan işte budur. Fason kemalist TKP'den tutunda, reformizmin en yakın arkadaşı ESP/SGDF'ye kadar bilcümle ortalama sol ODTÜ'de yazılanın anlamını bir kez daha düşünsün. Ve Ortalama sol ne derse desin, ne yaparsa yapsın; DÖB bu yoldan yürümeye devam edecektir.

Denizler'i devrimci yapan değerlerin altını boşaltmak, onları birer romantığe, bir tek kurşun atmamış maceracı gençlere dönüştürme çabası yeni değildir. Che'yi markalaştırmada amaç ne ise, bugün de yapılmaya çalışılan odur. 1900'lerin başında Marx'ın düşüncelerine yapılmak istenen de buydu ve Lenin daha o dönemde Devlet ve İhtilal'de şöyle diyordu; ... "Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kıyıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlelerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirmeye, ezilen sınıfları "teselli etmek" ve onları aldatmak için adlarını bir ayla (hale) ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir... Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor. Bugün bütün sosyal-şovenerler, -gülmeyin!-, "marksist"tirler..." Bugün bütün ortalama solumuz da, zamanında Denizleri goşistlikle, küçük-burjuva maceracılığıyla suçlayanların hepsi, -gülmeyin!-, Deniz'in yoldaşındır.

Denizlerin yoldaşları, DÖB'lü öğrenciler Denizlerin gerçek devrimci değerlerini taşımaya, sahiplenmeye ve kendisine bayrak yapmaya devam ediyor, edecek. Okul koridorlarından, üniversite kampüslerinden sokağa giden bir yol açmaya devam edecek; işçi sınıfı, halklar ve tutsaklar özgürleşmeden kendi özgürlüğünü kazanamayacağına asla unutmayacaktır. Ve hep ODTÜ'de, ortalama solun geçmişin güzel hatıralarıyla nostalji yaptığı o yazıya bakacak, hedefi ikirciksiz, tok bir sesle hep o olacaktır; **DEVİRİM!** Devrim, izinden yürüdüğümüz geçmişimiz, her anını kavga belleğimiz bugünümüz ve kazanacağımız yarınımızdır.

DENİZLERİN YOLUNDA DEVİRİM İÇİN

DÖB SAFLARINA !

Devrimci Öğrenci Birliği

TAYİN EDİCİ GÜÇ GENÇLİK

Bugün süren savaş; halklarımızın, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşı temelinde sosyalizmin kapitalizme karşı savaşdır. Kurtuluşu sosyalizmde olan proletarya, kapitalist sömürü düzenine savaş açmış durumdadır. Cephede olan şey aslında sosyalizm ile kapitalizm arasındaki uzlaşmaz savaştır. Bu savaşta belirleyici öğelerden birinin gençlik olduğunu söyleyip tanımlamıştık. Şimdi, savaşın belirleyici mihenk taşının hangi tarafa meyilli olduğunu, hangi tarafı seçtiğini açmak istiyoruz: Sosyalizm mi? Kapitalizm mi? İnsanlığın ulusal- sınıfsal kurtuluşu olan sosyalizm toplumsal olarak gündeme gelir. Bu halk yığınlarının, gençliğin sosyalist bilinçle bilinçlenmesini hızlandırır. İlhak edilmiş ve sömürge ülkelerdeki komünist öncü partiye ve komünist öncü gençliğe örgütlenme ve hareket olanağı yaratır.

Emekçi halk hareketi zafere yürüyor. Halklar yaratılan devrimci dalganın etkisiyle dünyanın bütün ülkelerinde emperyalist- kapitalist sisteme başkaldırmış durumda. Tunus'ta ve Mısır'da başlayan dalga tüm dünyayı sardı. Kapitalizmin merkezi diye anılan Amerika'da, İspanya, İtalya, İngiltere ve Rusya'da öğrenci gençliğin devrimci eylemleriyle, Şili ve en son kemer sıkma politikalarına karşı Yunanistan ve Romanya... Bir gün yok ki eylemlerle, çatışmalarla uyanmayalım. Üstelik sermayenin tüm dünyada sıkıca bir birene bağlı olan ağırları sayesinde, bir ülkede patlak veren bir ayaklanma tüm dünya kapitalist ülkelerini etkisi altına alıyor. Tek tek ülkelerde önce devrimci kitle eylemleri, ayaklanma tarzı büyük hareketlere dönüyor.

Bu ayaklanmalardan "geri çekilen emperyalizmin son durağı" Türkiye ve Kürdistan da etkileniyor. Zaten uzun yıllara dayanan iç savaş deneyimi olan Türkiye ve Kürdistan halkları Ortadoğu ve Avrupa'da ki bu halk hareketlerinden sonra açık olarak etkilendiğini pratiğinde göstermiştir. Türkiyeli işçi ve emekçiler ile Kürt Halkı her defasında 'Tahrir' özlemini dile getirmişler, buna hazır olduklarını belirtmişlerdir. Burada uzun uzun halklarımızın ayaklanma deneylerine değinmeyi gerek görmüyoruz, zira her gün onlarca böyle girişim oluyor. Burada, böylesi bir süreçte tartışılması gereken -ki tartışılan- devrimin tayin edici gücü olan gençliğin halklarımızın hareketi içinde ki yeridir. Çünkü gençlik, proletarya ile sermaye arasında ki bu savaşın belirleyici -belki de en önemli- taşıdır.

Gençliğin tanımıyla bu konuyu anlamanın ve kendi açımızdan da anlatmanın kolaylaşacağı görüşündeyiz.

Gençlik kısaca nasıl tanımlanır? Gençlik; yaş grubu itibari ile toplumun

en enerjik ve en hareketli kesimidir. Doğasında değiştirmeye, dönüştürmeye yatkın bir ruh hali olan gençlik; kapitalizmle ilişkisi uzun yıllara dayanmadığından sömürü düzeninden kopuşu da o denli kolaydır. Ayrıca öğrenmeye, düşünmeye ve sorgulamaya en yatkın yaş grubudur da. Konumuz açısından gençliğin bu kısa tanımı ve özellikleri yeterlidir. Bugün süren savaş; halklarımızın, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşı temelinde sosyalizmin kapitalizme karşı savaşdır. Kurtuluşu sosyalizmde olan proletarya, kapitalist sömürü düzenine savaş açmış durumdadır. Cephede olan şey aslında sosyalizm ile kapitalizm arasındaki uzlaşmaz savaştır. Bu savaşta belirleyici öğelerden birinin gençlik olduğunu söyleyip tanımlamıştık. Şimdi, savaşın belirleyici mihenk taşının hangi tarafa meyilli olduğunu, hangi tarafı seçtiğini açmak istiyoruz: Sosyalizm mi? Kapitalizm mi? İnsanlığın ulusal- sınıfsal kurtuluşu olan sosyalizm toplumsal olarak gündeme gelir. Bu halk yığınlarının, gençliğin sosyalist bilinçle bilinçlenmesini hızlandırır. İlhak edilmiş ve sömürge ülkelerdeki komünist öncü partiye ve komünist öncü gençliğe örgütlenme ve hareket olanağı yaratır.

Belirttiğimiz gibi kapitalizm ile sosyalizm arasındaki "irade" savaşının bir yönü de gençliği kimin kazanacağı sorunudur. Çünkü sosyalizm ancak gençliğin enerjisi ve yaratıcı gücü üzerinde yükselebilir. Sorunun özü: "gençliğe sahip olan orduya da sahiptir" ... Kapitalizm nihai olarak gençliğin öncü müfrezelerinin yıkıcı darbeleri ile yıkılacaktır. Sorun gençliğin kimin tarafından örgütleneceği sorunudur. Sosyalizm mi? Kapitalizm mi? Ama dünya gençliğinin şu anda ki durumu tercihini sosyalizmden yana kullandığını gösteriyor. Kapitalizm elindeki bütün olanaklara rağmen gençliği

kazanmamıştır. Gençliğin doğası kapitalizme karşı sosyalizme yatkındır.

Gençlik arayış içindedir. Burjuvazinin propagandasına rağmen gençlik sosyalizm yolunda ilerliyor. Kapitalizm gençliğe kölelik, sosyalizm ise insana sınıfsız, sömürsüz bir toplum sunar. Emek sömürsüne, küçük yaşlarda başlayıp uzun yıllar maruz kalan işçi gençlik ve açık sınıf sömürsünün arenalarından olan okul/dershanelerde öğrenci gençlik, gençliğin temel gruplarıdır. Her iki grupta kapitalizmin vahşi sömürü yasalarına maruz kalır. Bu nedenle doğallığında kapitalizme karşıt konumları vardır. Emek sömürsünün olmadığı, parasız, bilimsel, anadilde eğitimin temel olduğu sosyalizm ise gençliğe çok yakındır. Kapitalizmde esir olan gençlik, sosyalizmde özgürdür. Kapitalizmin sınıflı doğası yoksul, emekçi, gençliğin yaratıcı özelliğini köreltirken gelişmenin önündeki tüm engellerin kalktığı, düşüncenin önünde setlerin olmadığı sosyalizm ise gençliğin yaratıcı özelliğini en iyi kullanmasını sağlar. Bu nedenle gençliğin yaratıcı doğası elbet ki sosyalizme yatkındır.

İlhak ve sömürge ülke gençlikleri

Burada özellikle belirtilmesi gereken ilhak edilmiş ve sömürge ülke gençliklerinin durumudur. Zira sınıf sömürsünün yanında, ulusal baskı ve asimilasyon altında olan gençlik, diğer ülke gençliklerinden farklı özgün durumuyla ayrı inceleme gerektirir. Böyle düşünüyoruz çünkü ilhak edilmiş ülke gençlikleri büyük bir ulusal, sınıfsal, kültürel deformasyon geçirir. Ana dilini kullanamayan gençlik, kendini ifade etme sorunu yaşar. Doğar doğmaz tanıştığı dile, ilkokul çağlarında edilen hakaret ve küfürler, halkına ithaf edilen kaba- kırıcı- inkarcı sözler gençliğin, ruhsal- psikolojik hatta bedensel olarak gelişimini engeller. Öz güven boşluğu oluşur. Öz güven boşluğunun yanında çevresine, ailesine hatta bin bir hakaret edilen halkına güvensizlik baş gösterir. Bütün bunlar emperyalist- faşist devletlerin program dahilinde gerçekleştirilir. Sömürgeci- faşist devletler sömürge ve ilhak ettikleri ülkelerde devrimci hareket istemezler. Ve devrimci hareketin

tohumu olan gençliğe dönük saldırıları bu temeldedir. Karşısında ana diline, kültürüne, sanatına, halkına tecavüz edilmiş benliği elinden alınmış, dili olmayan, bedeni inkar edilen, düşünmeyen, sorgulamayan bir gençlik ister. Bu onun için hem ulusal hem de sınıfsal sömürsüne en uygun zemini yaratır. Frantz Fanon'un "Yeryüzünün Lanetleri" kitabı ilhak edilmiş ve sömürge ülke halklarının psikolojik, ruhsal- bedensel durumları inceleyen en iyi kitaplardan biridir. İlhak edilmiş ve sömürge ülke gençliklerinin içine çürüme tohumları eken emperyalizmi teşhir eden Fanon, Cezayir Kurtuluş Savaşı'na dair şunları söyler: "Bu savaşta ortaya çıkan psikiyatrik olgu, davranış ve düşünce bozukluklarının "pasifilasyon" işini yürütenlerle, "pasifleştirilmiş" insanlar arasında önemli ölçüde görülüyor olması bize bağlı bir durum değildir. Doğrusu şu ki emperyalizm özü gereği psikiyatri hastaneleri için uygun ortamı zaten yaratıyor. 1954' ten bu yana çeşitli bilimsel araştırmalarda Fransız ve Uluslar arası psikiyatrislerin dikkatini bir sömürge insanı "iyileştirmenin" diğer bir deyişle, onu sömürge tipli toplumsal bir ortama uydurmanın güçlüğüne dikkat çekmek istiyoruz."

Bunun yanında bu ülkelerdeki burjuva zoru, yoksulluk ve yoksunluklar kitlesel devrimci uyanışlara sebep oluyor. Ağır baskı ve sömürü gençliğin bir yanını yıkıma uğrattırken, diğer yanda

kurtuluş hareketi yeşertir.

Kürt halkı, Kürdistan gençliği toplumumuzun en iyi örneğidir. Zira ilhak edilmiş ülkelerinde, bin yıllar boyunca ağır sınıfsal, ulusal sömürden geçen Kürt gençliği üzerinde ki "kara örtü" yü atmış, UKH içinde büyük disiplinli bir örgütlülük yaratmış, enerjisini kurtuluş yoluna kanalize etmiştir. UKH' nin vurucu gücü buradan gelmektedir. Kürt gençliği yoğun iç savaş sürecinde savaşın araçlarını yaratmış ve yetkinleşmiştir. Sosyalizmi bilincine kazımıştır. Kürdistan gençliği küçük bir kıvılcımla patlayacak derecede politikleşmiştir.

Türkiye'de işçi ve öğrenci gençliğini, Kürdistan'da Kürt gençliğini devrim için harekete geçirecek olan devrimci komünist partidir. Gençliği kazanmak, onun içinde etkin bir güç olma sorunu halklarımızın gerçek devrimci komünist partisinin temel sorunudur. Leninist gençliğe bu noktada büyük görevler düşmektedir. Leninist gençlik, Türkiye ve Kürdistan gençliğinin içinde etkin bir güç olabilir.

Gençliği komünist mücadeleye de yönlendirebilir. Yeter ki Leninizmin devrimci öğretisini içselleştirip, Leninist parti bayrağını gençliğin içinde dalgalandırsınlar "Gençlik Devrimle Özgürleşecek" sloganıyla Türk ve Kürt gençliğini, devrimci komünist parti içinde örgütlesinler.

Savaşın Ortasındaki Antakya'da Baskılar Devam Ediyor!

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi'nin çalışmalarını yapan gitar hocamız Özgür Aslanyürek'e baskılar devam ediyor. Daha önce arkadaşımıza iş birliği teklif edilmiş, bir bir öğrencilerine gidilmiş ve Özgür arkadaşımızın terör örgütü üyesi olduğunu, kurs vermediğini, beyin yıkadığı gibi yalanlamalar yapılmıştı.

Daha sonra yasal olarak katıldığı eylemleri, yasaklı vs. diyerek soruşturmalar açılmıştı. Şimdi bu süreçte ise Özgür arkadaşımızı sindirmek, korkutmak göz dağı vermek amacı ile hakkında dava açılmıştır. Halkı kin ve öfkeye teşvik etmek, toplantı düzenleyip gösteri ve yürüyüş düzenleyip, kamuya zarar vermek gibi maddelerle dava açılmıştır.

Onunla sınırlı kalmayarak ailesini tedirgin etmek ve korkutmak amacı ile ailesinin evine gidip sorular sorup, "Özgür'ün davası var haberiniz olsun" gibi ifadelerle ailesi tedirgin edilmeye çalışılmıştır.

Aynı şekilde Ayışığı Sanat Merkezi Aysun Bozdoğan şiiir atölyesinde çalışma yapan arkadaşımız Süleyman Burç hakkında soruşturmalar da aynı şekilde dava açılmıştır. Bununla sınırlı kalmayarak yine arkadaşımızın evine giderek, ailesine baskı, tedirginlik ve korkutmaya çalışılmıştır...

Evet bizler bugün neler yaptığımızı çok iyi biliyoruz. Onların bizim burada, Hatay'da yeni katliamlar planladığını biliyoruz! Ve devletin bugün Suriye politikasını hayata geçirmek için ne kadar hızlı adımlar attığını görüyoruz! Faşistlerin Hatay da nasıl yerleştirildiğini çok iyi biliyoruz! Ve diyoruz ki biz emeğin yanındayız! Emekçi halklar için savaşacağız ! Biz bu savaşta siz burjuvazinin yanında olmayacağız !

Baskılarınız, tehditleriniz vız gelir bize vız !

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

Antakya'da Öğrenci Derneğine İrkçi Saldırı

Hatay- Amanos Demokratik Özgür Öğrenci Derneği'ne (ADÖ-DER) öğle saatlerinde bir grup ülkücü saldırı. Derneğin kapısında bekleyen yurtsever öğrencilerin karşılık vermesi ile saldırı püskürtüldü. Saldırı sonrası olay yerine çok sayıda jandarma ve polis sevk edildi. Derneği ablukaya alan jandarma, öğrencilerin dernekten çıkmasına izin vermedi. faşist grubu dağıtmayan jandarma, derneği aramak istedi; ancak öğrenciler izin vermedi.

'Jandarma Derneğe Girmek İstiyor'

Saldırı ile ilgili telefonla ulaştığımız öğrenciler, dün akşam kampüsün çevresinde bulunan apartmanlara gazete ve dergi dağıtımını yapan Şeraffetin Tekin adlı öğrencinin, faşist gruplar tarafından tehdit edildiğini ve bu olaydan sonra derneklerine saldırı düzenlendiğini anlattı. Öğrenciler, "Arkadaşımız ülküçülere 'Ben sizi tanıyorum' demiş ve bunun üzerine ülküçüler arkadaşımıza tehditler savurmuş. Faşistler, 'Burada gazete ve dergi satamazsınız. Burası

bizim yerimiz. Bir daha sizi burada görmek istemiyoruz' diye tehdit etmişler. Bugün ise saat 12.00 sıralarında 20 ila 30 kişilik bir faşist grup, ellerinde satır, bıçak, kemer, sopa, taş ve demir çubuklarla derneğimize saldırıda bulundu. Saldırıya, kapıda bekleyen birkaç arkadaşımız karşılık verdi. Karşılık verince, jandarma ve polis olay yerine geldi. Tekrar saldırıya geçmek için grup, İnci Sitesi'nin olduğu yerde bekliyor. Jandarma, bir öğrencinin dernekte rehin tutulduğu iddiasıyla derneğe girmek istedi. Ancak biz izin vermedik.

Derneği ablukaya almışlar. Dışarıya çıkmamıza izin vermiyorlar. Ülkücü grubu da dağıtmıyorlar. Polis de kameralarla görüntü alıyor" dedi.

Ve artık her gün saldırılar bekleniyor genellikle sınav dönemleri faşist grup tasmaları çıkartılıyor.. ama bu süreçte devletin özellikle devrimci ve demokrat kurumlara saldırı gittikçe hızlanmaktadır..

Faşizmin anladığı dilden cevap vermeliyiz!

Kendi Kendini Eğitime İlkesi- 2

Okumak zaman alan bir iş, evet. Günlük hayat koşturması arasında okumaya fuzuli ve sıkıcı bir iş gözüyle bakmak ve okumaktan kaçış yaygındır. Elbette bilgi edinmenin tek yolu da okumak değil, dinlemek- görmek, izlemek de bilgi edinmenin yolları. Hatta insanlığın tüm geçmişinden bugüne beynin gelişmesinde duymak ve izlemek temel rol oynamış; beyni şekillendirmiştir. Okunan bir metnin akılda kalması zor olduğu halde, on yıl önce yapılan bir sohbetin, yaşanmış bir anının kolayca hatırlanması mümkün olabiliyor. İzlenen bir film- belgesel rahatlıkla hatırlanırken, bir kitabın öyküsü okuyan için daha zor hatırlanır olabilir.

Buna rağmen okumak insan bilincini destekleyen en iyi yollardan biridir. Ve toplumda televizyon- radyo- sinema- tiyatrodan burjuvazinin hakim olduğu – imkanları elinde tuttuğu, işçi sınıfının ise maddi imkansızlıklarından dolayı ağırlıklı olarak yazılı bilgi üretme- depolama iletme yöntemlerine bağımlı olduğu koşullardayız.

Öte yandan genel insan bilgi birikimini en kapsamlı ileticisi ve depolanması, üreticisi olarak kitap- dergi- gazete ilkelleşmeyecek yöntemlerdir. Belki teknoloji ile buluşarak elektronik güçle yenilenecek. Ve yenileniyor. Şimdi bin kitaplık bir kütüphaneyi e- kitap denen ince cep telefonunun iki katı büyüklükte bilgisayarlara yükleyip okuyabiliyoruz. Yani OKUMAK her zaman bilgi edinmenin en önemli yöntemi olmaya devam edecek. OKUMAK yönünü körelten, bilgi edinmenin pratik yollarından önemli birini dumura uğratar. Beynin algı kanalını kapatır.

Aslında bilgi edinmeye hevesli ve istekli biri okumaktan imtina edemez. Okumaktan kaçan, aynı nedenle bilgi, bilinçli içerikli film- belgesel- haber- tartışma programlarından da kaçarak sıkıcı, gereksiz bulabilir. Tüm algılarını eğlenceye odaklayabilir. Duyduğu- izlediği her şeye bir tüketim, keyif alma nesnesi muamelesi yapabilir. Bu kişiye hiçbir şey katmayacaktır. Bu nedenle çevremiz yüzeysel, bilgiyi bilse de düşünmemiş anlamamış, bağlantı kuramayan insanlarla doludur. Bu sistemin yetiştirdiği ideal insan tipidir.

Komünist insan, sistemin bu sığlaştırmasına, kültürsüzleştirilmesine karşı da mücadele etmeden komünist insan olamaz.

Bu nedenle okumayı boş zaman işi ve ya hapisaneyeye düşerek, zaman doldurma işi olarak görmek sığınağına düşemez. Nasıl ki yemek bir ihtiyaçsa, okumak da, bilgi edinmek de beynin ihtiyacıdır. Yaşam ihtiyacıdır. Yaşamımıza yön veren en önemli ihtiyacımızdır. Devrimci bir faaliyettir. Çünkü, bizler ortalamanın üzerinde bilmeden, anlamadan ve yorumlama gücüne, kültür gücüne kavuşmadan, örneğin bir konuda beş-on dakika dolu ve kurgulu konuşma yeteneğini kazanamadan, kitleleri aydınlatma ve birleştirmeyi nasıl başarabiliriz ?!

Molotov, Stalin için “*sanatsal konuşurdu*” diyor. Sanatsal konuşmayı günlük bir normal diyaloga dönüştürebilmek birikim gerektirir ve bu estetik konuşma hem insana hem iletişim içinde olduklarına zevk ile birlikte etki de iletir.

ÖĞRENMEK BİLİNCİ

Komünist; öğrenme heyecanı ve merakı içinde olan kişilerin edinebildiği bir bilinç düzeyinin-anlayışının- bilimselliğinin ismidir. Komünist bu merakını hiç yitirmez. Yitirdiği noktada komünist bozulur.. Çünkü merak, bilginin başlatıcısıdır. Mera-

kı olmayan yeni şeyler öğrenemez. Bilginin sonu ise yoktur. İnsanlık bilgelerinin dediği gibi “*Kim ki bildiğini sanır, bir daha öğrenmez.*”

Çevremizde, her şeyi çok bildiğini sanan, kimseden, hiçbir şeyden öğrenecek bir şeyimiz yok, diyen kişi ve siyasi gruplarla doludur. Bu kafa yapısını gördüğümüz yerde burjuva, küçük-burjuva sığınağı olduğunu biliriz. Bunun emekçi bir meziyet olamayacağını çok iyi biliriz. Bu anlayış gayrı-devrimci bir karakter belirtisidir.

Öğrenme heyecanı olmayan, mütevazı olmayan ne okuduğundan öğrenir ne kendi dışında toplumsal pratik ve bilinçten öğrenebilir.

Bir emekçi, bugüne kadar edinilmiş insanlığının toplumsal bilgi- birikimini ne kadar çok öğrenirse ve bilimsel analiz etme uğraşı verirse o derece gerçekliği kavrar ve hayatı gerçekle uyumlu yönetirse, o oranda faydalı, olumlu bir hareket yaratabilir, sorunların doğru çözümüne ulaşabilir, ustalık kazanabilir.

Komünist bilinç, toplum içindeki en ileri bilimsel bilinç birikiminin billurlaşmasıdır. Komünisti farklı kılan işte budur. Komünizm diye adlandıracağımız şey ne başka bir din ne bir millet ismi ne bir tarikat, mezhep adı ne de bir şehir adıdır; tüm bu sınırlı düşünüş kalıplarını ve kültürünü aşmış insan bilincidir. Geçmişin değil, geleceğin yönünü gösterir.

Hepimizin bir ömrü var. Bu ömür çok uzun sayılmaz. Bu ömrü en bilinçli, en akıllı ve öngörülü şekilde değerlendirmek istemez miyiz ? Bunun yolu ÖĞRENMEKTİR. Öğrenmenin yolu okumak- dinlemek- izlemek- yorumlamaktır. Kimseye zorla bir şey öğretilemez, okutulamaz. Öğrenmek insanın kendinde başlar. Şeyh Bedreddin’i anlatan Radi Fiş’in değerli romanından bir bölüm; “*Öğrenmeye hazır durumda olan, kimden olsa öğrenir. Şibili’nin sözlerini herhalde böyle anlamak gerek, diye düşündü Bedreddin. Yani öğrenmek, öğretmene değil; sana bağlı. Eğer sen olgunlaşmamışsan, değil herhangi bir öğretmen; peygamber olsa sana bir şey öğretemez. Eğer sen hazırsan, bir köpek bile sana hakikat yolunu gösterebilir. Yaşadığımız her an bizim için bir rehberdir. Ve ben her gün bana yol gösterecek fırsatları görmeden yanlarından geçip gittim. Ben biliyorum, diyordum. Oysa kim ki bilir bir daha hiç öğrenemez. Önce bilmediğini bileceksin, o zaman öğüt akıl dört bir yandan yağar üzerine.*”

“Bilmek Başka Şeydir Olmak Başka”

Sadece bilmek, öğrenmekte yetmez. Bir komünisti çok bilmişten ayıran şey burada ortaya çıkar. Bir insan çok okuyabilir, çok şey öğrenebilir; ama eğer edindiği bilgiye göre davranmıyorsa, aslında o bir kara cahildir. Etrafımızda böyle insan, grup çoktur. Burjuva aydınlar böyledir, küçük- burjuva teorisyenler- örgütler- devrimciler böyledir. Yazıp çizenler, en genel doğruları sıralar, en küçük erdemleri ilan ederler ama uygulamaya gelince hiç de sözdeki gibi pratik- erdemlilik- tutarlılık özellikleri göstermezler.

Komünist, bilgi ve pratik arasında bağıntı kurarak farkını gösterir. Bilincindeki tutarlılık ve samimiyetiyle, pratiğini sergilemek de farkını gösterir.

YAŞAMAK GÖREVDİR BU YANGIN YERİNDE YAŞAMAK, İNSAN KALARAK

Cem Boran

Bir sabah uyanıyor. Bir sabah uyanıyor bomba seslerine... Etrafta ölümler, etrafta cesetler, etrafta kan kokusu. Annesinin, babasının, çocuklarının, kardeşlerinin, komşularının, yakınlarının kokusu etrafta...

Çıkıyor sokağa kadın, çıkıyor her gün çıktığı sokağa bugün de. Her gün çıktığı, yürüdüğü sokak değil burası. Bugün, bu sokağın kaldırımlarında kan izleri, insan cesetleri. Yerde yatanlar, ölümler, can çekişenler... hepsi ondan bir parça, onun canından bir parça. Ağlıyor kadın sessizce, ağlıyor sevdiklerine...Gözünden dökülen her damla yaş, canından dökülüyor...

Ağlıyor kadın sessizce, çıkmıyor sesi, duyamıyor kimseyi. Bir çok sesin arasında çıkmıyor, fark edemiyor onun sesi, ağlaması... Ağlıyor kadın sessizce, gidenlerin, geri gelmeyeceklerin ardından...

...

Aynı sabah bir başka kadın uyanıyor aynı saatlerde. Onu uyandıran ise bomba sesleri değil. Onu uyandıran çalar saatin melodisi. Kalkıyor yatağından kadın. Bugünün, dünden bir farkı olduğunu düşünmeden kalkıyor. Bir kahvaltı hazırlıyor kendine. Kahvaltı sırasında açıyor televizyonu, bakıyor kanallara. Sabah haberleri çıkıyor karşısına, bir takımın şampiyonluk kutlamaları var televizyonda. Tam bu sırada bir son dakika haberi düşüyor ekranlara. Bu son dakika haberi Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde patlayan bombalardan bahsediyor ve bir çok ölüden... Spikerin yüzü düşüyor, kadın da üzülüyor Reyhanlı'da ölenlere. Kadının işe yetişmesi gerekiyor ve bu yüzden olsa gerek daha fazla üzülemez. Kadın işe giderken televizyonlar bir takımın şampiyonluk görüntülerini göstermeye devam ediyor.

...

Aradan günler geçiyor. Bir tek Reyhanlı için geçmiyor günler, bir tek onun için geçmiyor günler. Onun gözlerinde yaş var hala, devam ediyor sessizce ağlamıyor. Çıkıyor sokağa yine. Bugün dünden farklı, kan lekeleri silinmiş kaldırımlardan, yerlerden. Televizyonlarda görüyor Reyhanlı "normal" bir güne uyanmış. Ama o hala alıyor kan kokusu nu ta derinliklerde ve devam ediyor ağlamaya devam ediyor sessizce.

Etrafını bir telaşlanma alıyor, şaşırıyor. Bakıyor bir sağa, bir sola... Anlam veremiyor bu hareketliliğe. Birkaç dakika sonra ise telaşlanma sebebi çıkıyor ortaya. Yüzlerce güvenlik görevlisi arasında bu ülkenin cumhurbaşkanını görüyor. Adımları birden o tarafa, cumhurbaşkanına doğru yöneliyor. Bunu bilinçli olarak yapmıyor, sadece adımları onu oraya götürüyor ve o buna hiç itiraz etmiyor. Adımları hızlanıyor, yaklaştıkça yaklaşıyor. Çok geçmeden buluyor kendisini cumhurbaşkanının karşısında. Gözlerinde ölümün izleri, gözlerinde sevdikleri, kaybettikleri... gözlerinde çaresizliği ve bu çaresizliği anlatan sözleri çıkıyor dudaklarında:

"Siz bugün buraya geldiniz, bin tane güvenlik görevlisi sizi koruyor. Biz vurulduk, öldük bizi koruyan yoktu."

...

Dönüyor işinden kadın yorgun bir şekilde. Oturuyor ve açıyor televizyonunu akşam haberlerini izlemek için. İş gücü arasında çoktan unutmuş o sabah izlediği haberi, Reyhanlı'da ölenleri... Akşam haberleri ise hatırlatıyor ona o günü. Dikkatlice izlemeye başlıyor bu sefer haberi. Haberde cumhurbaşkanının karşısına çıkan kadın gösteriliyor ve kadının söylediği sözler. Kadının bakışları gözlerinde kalbine, sözleri kulaklarından yüreğine ulaşıyor. İçinde bir ürperme hissediyor, burnunda kan kokusu... Ve ağlamaya başlıyor sessizce...

Bütün gece Reyhanlı'yı ve o kadını düşünüyor. O kadının bakışları, sözleri... O kadının çaresizliği.... Yarın bir eylem olduğunu öğreniyor, Reyhanlı'ya destek vermek için. Katılması gerektiğini, katılmak istediğini biliyor. İş yerini arıyor ve izin alıyor eylemin yapılacağı yere geliyor. Genç- yaşlı, kadın- erkek bir çok insan etrafta. O ise hala o kadını düşünüyor. Yürüyüş başlıyor, sloganlar atılıyor. Çok geçmeden polis barikatı çıkıyor. Sonrası su ve gaz. Ne yapacağını bilemiyor, afallıyor. Birden gözlerinde onun gözlerini, kulaklarında onun sözlerini hissediyor. Dönüyor polis barikatına yerden aldığı bir taşlı fırlatıyor, fırlatıyor o kadın için, Reyhanlı için... Alıyor yerden bir taş ve fırlatıyor tüm gücüyle, insan kalmak için.

Kitap Tanıtım

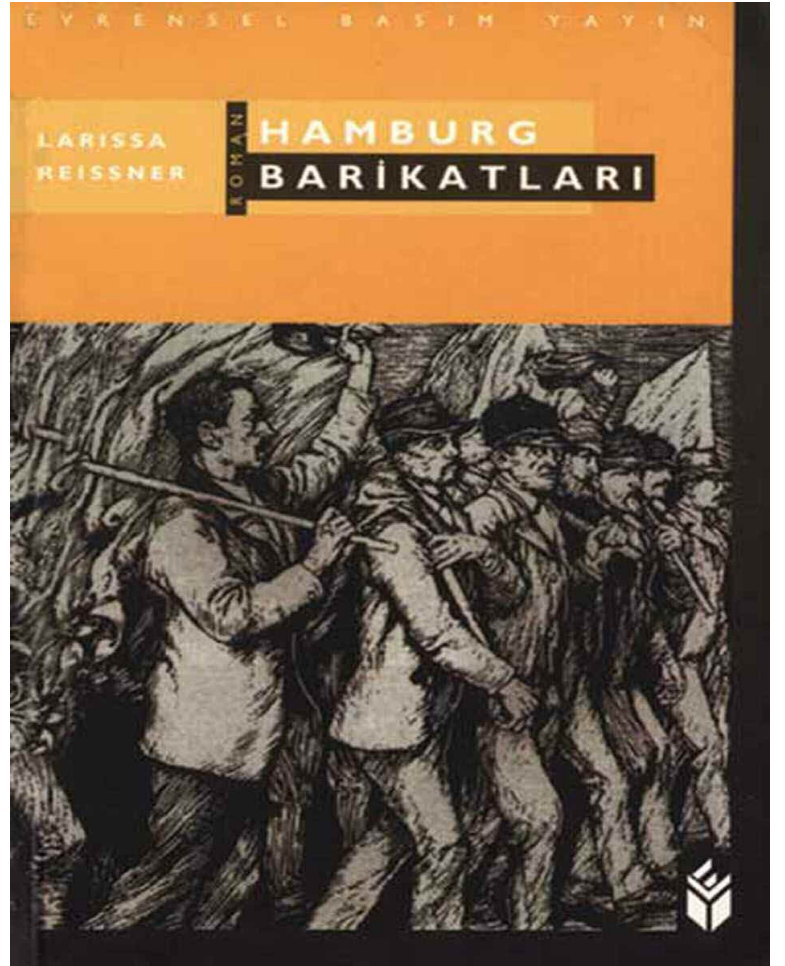
“AÇLIK GERÇEK BİRER KOMÜNİST YAPACAK BUNLARI”

Birinci dünya savaşı sonrasında Almanya tam anlamıyla işçiler için açlık yuvasıydı. Öyle ki yıllardır işçiler içerisinde propaganda yapan sosyal demokratlar korkuyla böyle diyorlardı. “*Açlık komünist yapacak bunları*” Böylesi koşullarda Almanya Komünist Partisinin ünlü genel sekreteri Ernst Thealman önderlik ettiği Hamburg ayaklanması, komünistlerin inatçı, kararlı çalışmalarının sonunda ve işçi sınıfı içerisindeki hayinlerin çalışmasına rağmen (Sosyal demokratlar, Küçük burjuva devrimcileri) gerçekleşti. Geriye büyük dersler bıraktı.

“*Siyasal olgunluğa varmış kitlelerin militanlarıysa, ortalığı kasıp kavuran bir hareketin başarısız sonucunun ardından siperlerine çekilecek, düşmanı bir kez daha kuşatmak için gerekli uzun, yorucu, yıpratıcı bir çalışma demek olan yeraltı siperlerine çekilecek, günlük eylemlerini sürdürecektir.*”

İşte bu uzun çalışmanın sonunda işçiler bölükler halinde Almanya Komünist Partisinin çağrısına uydu ve bir gece yarısı silahsız işçiler karakolları basıp silahlara el koydular. Hambur ayaklanması başlamıştı. Ama bu ayaklanma belki de en çok sokak savaşlarına dair derslerle doludur. Sizler için bu konuya dair bir a-
lıntıyı aşağıya alıyoruz.

“*Hey gidi günler! Savaş sanatı, bütün bu sevimli romantik saçmaları okul kitaplarının sayfalarına tıkaladı. O saçmalıklar, 1848’lerin barut dumanları ve söylenceleriyle bir arada kitaplarda yaşıyor ancak. Günümüzde savaş başka türlü yapıyor. Devrimci tüfeklerle hükümetin topları arasında yıkılmaz bir duvar olan barikat, çoktan hayal oldu. Barikat, artık savaşçıları korumaya yaramıyor, yalnızca bir engel görevi görüyor. Ağaç gövdeleri, taş ve ters çevrilmiş taşıtlardan oluşan hafif bir duvardır bu ve derin çukurların içinde yerleştirilmiştir. Bir ayaklanmanın en*

tehlikeli düşmanları olan silahlı askeri araçların yolunu kesmeye yarar. Modern barikatların varlığının anlamı, bu derin uzun hendeklerde yatmaktadır. Büyük savaşların ölü tarlalarından kente göçmüş ve şimdi iri ağaç gövdeleriyle beslenmiş olan eski zaman barikatları, 1793 ve 1848’lerdeki kahraman atalarına hizmet ettiğinden çok değişik biçimde de olsa isyancılara bağlılıkla hizmet etmeye devam ediyor.”

Sokak savaşları modern zamanların devrimlerin çok belirleyici. Bu yüzden bu kitap devrimin genç militanlarına çok şey öğretecektir. Genç yoldaşların mutlaka okuması ve okutması gereken bir kitap.

*Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,havada kuş kadar çokturlar;
korkak,cesur,câhil,hakîm ve çocukturlar
ve kahreden yaratan ki onlardır,
destânımızda yalnız onların mâceraları vardır.*

sevdalınız komünisttir

Nazım

ezgilerimiz, şiirlerimizle
ölümünün 50. yılında Nazım Hikmet'i anıyoruz.

emeğe ezgi

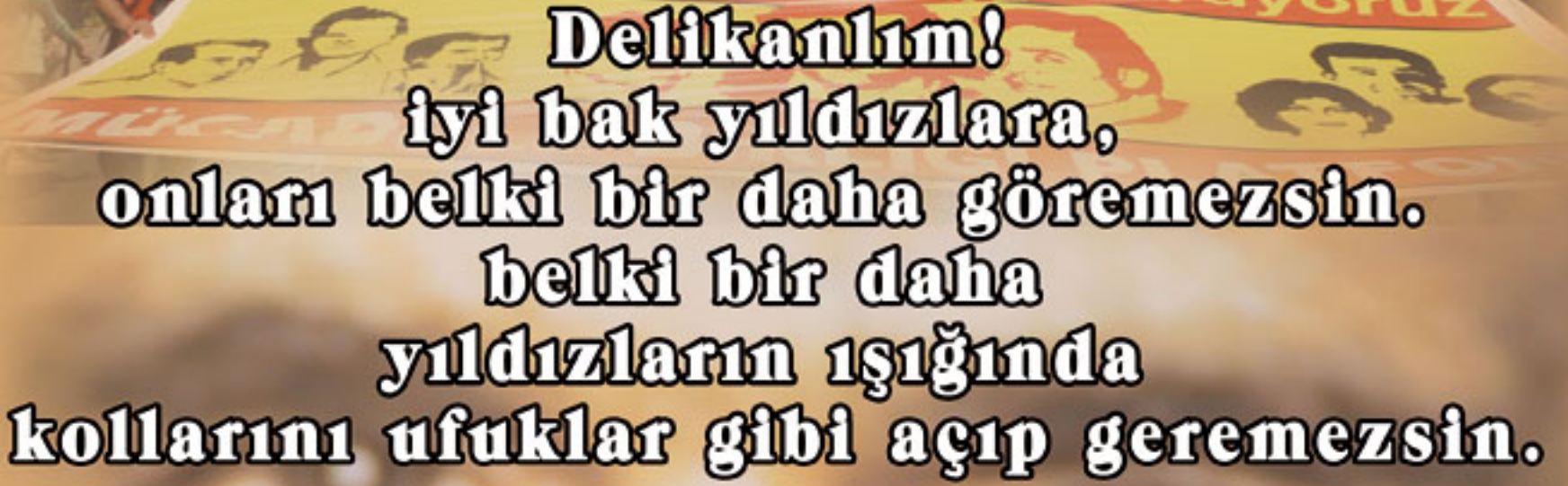
Devinim Tiyatro Atölyesi
Ayışığı Şiir Grubu

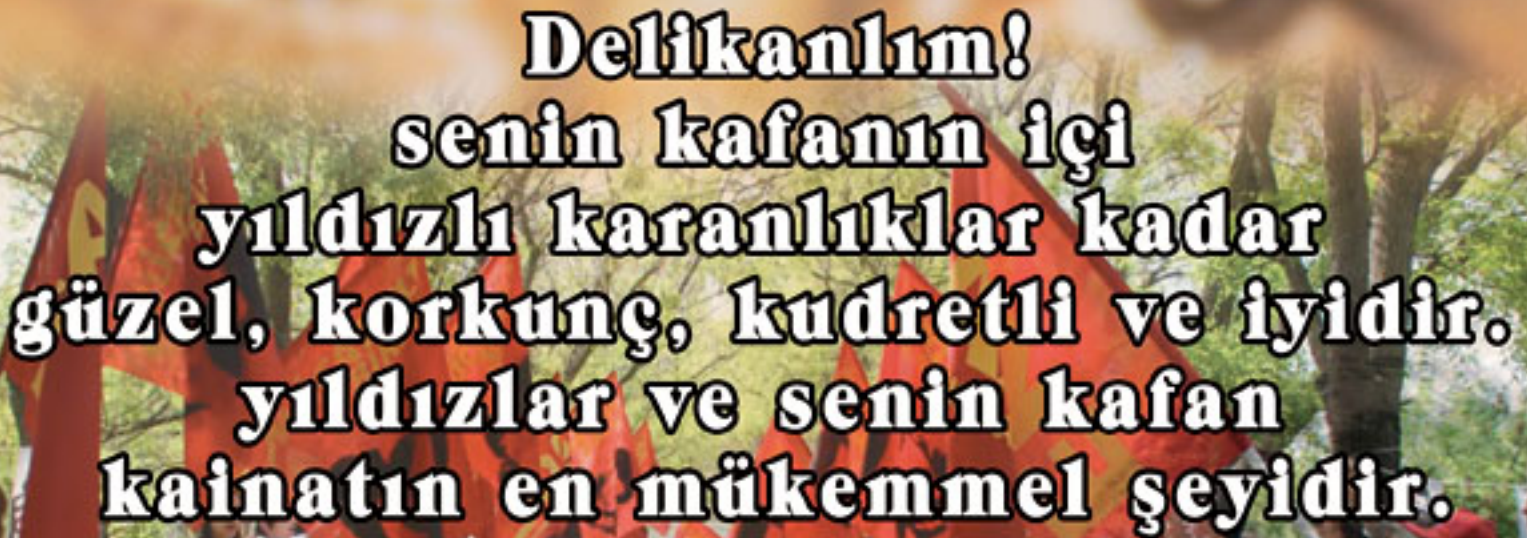
AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ
ekinsanat.org
212 249 44 43

2 Haziran
Pazar
Saat: 16⁰⁰ | 1 Mayıs Mahallesi
Deniz Gezmiş Parkı

Delikanlım!
iyi bak yıldızlara,
onları belki bir daha göremezsın.
belki bir daha
yıldızların ışığında
kollarını ufuklar gibi açıp geremezsın.

Delikanlım!
senin kafanın içi
yıldızlı karanlıklar kadar
güzel, korkunç, kudretli ve iyidir.
yıldızlar ve senin kafan
kainatın en mükemmel şeyidir.

Delikanlım!
sen ki, ya bir köşe başında
kan sızarak kaşından
gebereceksın,
ya da bir darağacında can vereceksın.
iyi bak yıldızlara
onları göremezsın belki bir daha...